உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுரவேநம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897ஹு மகாராணியாரின் வைர ஜுபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க } 1898ஹு ஏப்ரல்மீ. { இலக்கம்-கக.

சூசிகை.

	பக்கம்.
திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த திருமந்திரம் ...	233
பெரியபுராண நவநீதம்	238
சம்பராமாயண சாரம்	240
துரியப்பொருள் விலாசம்	241
மெய்கண்டசாத்திர மான்மிய விளக்கம்	244
திருவானைக்காவுலா	246
பதார்த்ததீபிகை மூலமும் அதன் உரையும்	248

ஸ்ரீ நீலகண்ட சிவாசாரியஸ்வாமிகள் அருளிய வியாச சூத்திர சைவபாஷ்யம் ... ... 9 to 16

சந்தா விவரம்:—முன்பணங் கொடுப்போர்க்கு வருஷத்திற்கு ரூபா 4; பின்பணங் கொடுப்போர்க்கு வருஷத்திற்கு ரூபா 6; தனிப்பிரதியின் விலை அணா 8.

☞ முக்கிய விளம்பரம்:—சந்தா தொகைகளை இதுவரையில் அனுப்பாத கையொப்பக்காரர்கள் தயவுசெய்து கூடிய சீக்கிரத்தில் பணத்தை அனுப்பிவிடுவார்களென்று நம்புகிறோம். அப்படி அனுப்பும்பொழுது தொண்டைமண்டலம் ஸ்கூலில் "சித்தாந்த தீபிகை" மானேஜர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ பு. ஷண்முகமுதலியாருக்கு மணி ஆர்டர் செய்யவேண்டும்.

Important! Important! Important!

THIRUVACHAKAM

— OF —

MANIKA VACHAKAR.

TRANSLATED INTO ENGLISH VERSE
WITH NOTES, &c., &c., &c.

Dr. G. U. Pope Writes :—

"I should like to publish it in three parts—

(i) A life of Manika Vachakar, with very copious appendices illustrating the Saiva system, as he knew it.

(ii) A Translation, as literal as may be, but in verse, of the fifty-two poems contained in the Thiruvachakam, with rather copious illustrative notes.

(iii) The Tamil Text, with a lexicon and concordance, and notes. This is ready for the Press, but such works find no sale, and I must have about £300 to print the whole properly at the University Press. The value of such a book to young Englishmen learning Tamil, and to educated natives of the Tamil lands, would I think be exceedingly great. Few works are *so full of feeling, so instinct with devout emotion, and so finished in expression*, as many of these lyrics. *It is a phase of thought and feeling which is worthy to be studied even more than the remains of Sanskrit literature.*"

Subscribers and Donors will communicate with R. RAMASUBBA AIYAR, Esq., B.A., B.L., High Court Vakil, Mylapore, Madras.

மெய்கண்டசாத்திரம்

மூலமும் உரையும்.

இதில் திருக்கைலாய பரம்பரைச் சிவஞானதான வள்ளலார்களாகிய சந்தான குரவர்கள் வேதாகமசாரமாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய **திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், இருபாவிருபது, உண்மைவிளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைநெறிவிளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம்** ஆகிய பதினான்கு சித்தாந்த சாத்திரங்களும் அடங்கும்.

ஷை பரம்பரைத் துறைசையாதீனத்து மஹாசந்நிதானமாகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ **அம்பலவாணதேசிக சுவாமிகள்** கட்டளையின்படி ஷை சாத்திரங்களைப் பற்பல ஆதீனத்துப் பிரதிகளைக்கொண்டு நன்காராய்ந்து, சிவானுபூதிமான்களெழுதிய சிறந்தஉரைகளுடன் திராவிடமகாபாடியத்திற்கண்ட பல குறிப்புகளைச் சேர்த்து, தேவாரத்திருமுறை போன்று (௮௮௦ பக்கங்கள் கூடிய ௧௧௦ பாரமான) ஒரே புத்தக ரூபமாய் வண்ணக்களஞ்சியம் - **காஞ்சி - நாகலிங்கமுதலியார்** அவர்களால் அச்சிடப்பட்டு, அழகான காலிக்கோ கட்டடஞ்செய்து வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

வைதீக சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களிற் பழகும் ஆசையினையுடைய சிவநேசச் செல்வர்கள் ஒவ்வொருவரும் இச்சாத்திரத் திரட்டொன்றினை வாங்கி அன்புடன் பூசித்து ஆசையுடன் வாசித்து, சுத்தாத்துவித சித்தாந்தவுண்மையினை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோற் கண்டு விவேகாதி சாதனசம்பந்நராகி விளங்குவாரெனத் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றனன்.

சாத்திரத்தின் விலை.

	ரூ.	அ.	பை.
பட்டுக்கட்டடம்	௫	௮	௦
காலிக்கோகட்டடம்	௫	௦	௦
வி. பி. தபாற்கூலி	௦	௮	௦

வேண்டியவர்கள் சென்னைப் பெத்துநாயக்கன்பேட்டை பயிராகிமடத்துவீதி - ௪௫ - வது கதவிலக்கமுள்ள வீட்டில் வசிக்கும் ஷை **காஞ்சி - நாகலிங்கமுதலியாரிடத்து** வாலியுபேயபில் தபால்மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

சென்னை :
ஹேவிளம்பிஸு
கன்னிரவி ௨௨

இங்ஙனம்,
அஷ்டாவதானம்
☞ **பூவை-கலியாணசுந்தரமுதலியார்.**

விளம்பரம்.

அருணகிரிநாதசுவாமிகள் அருளிச்செய்த **திருப்புகழில்,** முருகக்கடவுளின் ஆறுபடை வீடுகளாகிய **திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர், பழநி, திருவேரகம், குன்றுதோறாடல், பழமுதிர்சோலை** இவற்றின் பாடல்களும், பஞ்சபூதஸ்தலங்களாகிய **காஞ்சிபுரம், திருவானைக்கா, திருவண்ணாமலை, திருக்காளத்தி, சிதம்பரம்** இவற்றின் பாடல்களும் சேர்ந்து அறுநூற்று மூன்று பாடல்கள் நல்ல கடிதத்தில் பெரிய எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. விலை புஸ்தகம் ஒன்றுக்கு ரூபா **2.** தபால்செலவு அணா **2.** பத்து புத்தகங்கள் ஒரே காலத்தில் வாங்குபவருக்கு ஒருபுத்தகம் விலையில்லாமல் கொடுக்கப்படும். ஐந்து புத்தகங்களுக்கு மேற்பட்டு புத்தகங்கள் தேவையாயிருந்து எழுதினால் றெயில் மார்க்கமாக அனுப்பலாம். செலவு சகாயமாயிருக்கும். புத்தகம் வேண்டுபவர்கள் அடியிற் கையொப்பமிட்ட என்னிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

2. **மதுரை, சீகாழி, திருவாரூர், நாகப்பட்டணம்** முதலிய அநேக திவ்யஸ்தலங்களின் பாடல்களும் பொதுப்பாடல்களுமாக இன்னம் 600-பாடல்கள் இரண்டாம்பாகமாக அச்சிடச் சித்தமாயிருக்கின்றன. இப்போது அச்சிட்டிருக்கும் முதற்பாகம் விரைவில் விலையாகும்படி அன்பர்கள் முயற்சி செய்வார்களேயாகில் அது பெரும்புண்ணியமாயிருப்பதுமன்றி இரண்டாம் பாகத்தை விரைவில் வெளிப்படுத்துவதற்கும் ஏதுவாயிருக்கும்.

ஏவிளம்பிஸு
சித்திரைமீ ௪௨.

வ. த. சுப்பிரமணியபிள்ளை,
டிஸ்ட்ரிக்டு முனிசீபு,
மதுரை.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுரவேநம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897ஸு மகாராணியாரின் வைர ஜுபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க. } 1898ஸு ஏப்ரல்மீ. { இலக்கம்-கக.

திருமூலநாயனர் அருளிச்செய்த திருமந்திரம்.

அரனடி சொல்லி யரற்றி யழுது
பரனடி நாடியே பாவிப்ப நாளு
முரனடி செய்தங் கொதுங்கவல் லார்க்கு
நிரனடி செய்து நிறைந்துநின் றானே. (சங)

(பொ-ரை.) சிவபிரான் திருவடிப் பெருமையையே சொல்லி அரற்றி அழுது, அச்சிவபெருமானுடைய திருவடியை நாடி எப்போதும் சிவோகம் பாவனைசெய்து, அவருடைய வலிய திருவடியை அரணாகநாடி அத்திருவடியின் கண்ணே புகலடைந்து ஒதுங்க வல்லார்க்குச் சிவபோக முறச்செய்து யாண்டும் நிறைந்து நின்றார் சிவபிரான்.

(கு-ரை.) இச்செய்யுளின்கண்ணே நான்கடியினும் போந்த "அரனடி," "பரனடி," "உரனடி," "நிரனடி," என்னும் நான்கு அடிகளும் முறையே சிவஞானபோதத்தின் வழிநூலாகிய சிவஞானசித்தியாரிலே போந்த "மலரடிக்கீழ் வைப்பன்," "பாதநிழற்கீழ் நிற்க," "ஏகனாகி நின்றிட," "அரன் மலரடிக்கீழிருப்பன்" என்னும் நான்கையும் முறையே உணர்த்திச் சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் என்னும் நான்கையும் விளக்கிய வாறுமென்க. ஆன்மாவிலே சிவசத்தியானது பதியுங்கால், அவ்வான்மாவைச் சிருஷ்டியாதிகளிலே உந்தாநின்ற மலசத்தியானது நிவாரணமாகும், அந்த மலம் நிவாரணமாகுங்கால் அவ்வான்மாவுக்குத் துக்கசாகரமாகிய சம்சாரத்திலே நின்றும் நீங்குதற்குரிய விரக்தியுண்டாகாநின்றது; அதனால் சிவபிரானுடைய திருவடித்தாமரையைப் பார்த்தற்கு இச்சை பிறக்கும், பின்னரும் எக்காலத்திலோ சிவபிரானைத் தரிசிக்கப்போகின்றேன், எப்போது யான் பாசத்தினின்றும் வீடுறுவேன், சிவபிரானைக் காட்டும் ஆசாரியர் யாவரோ என்னும் மதியானது உண்டாகும் என்னும் கருத்தினால், பவுஷ்கராகமம்

తస్యాంపతితమాత్రాయాం మలస్యాయోనియామికా ।
శక్తిర్నివర్తతేతస్యాం నివృత్తాయాంమహాత్మనః ।
వైరాగ్యంజాయతేక్షిప్రం సంసారాదుఃఖసాగరాత్ ।
దిదృక్షాజాయతేశంభోః పాదపంకజయోరపి ।
కదాద్రక్ష్యామిదేవేశం మోక్షేహంబంధతఃకదా ।
కోవాదర్శయితాశంభో రితిసంజాయతేమతిః ॥

என்று கூறிற்று. சிவபுண்ணியத்தால் வருவது இருவினையொப்பென்றும், அதுவரவே முதன்மையும் போகப்பற்றும் கழியும் என்றும், மலபரி பாகத்தால் வருவது சத்திநிபாதம் என்றும், அதுவரவே போகபோக்கிய கருவிகளிற் செறிதல் கழியும் என்றும் இவை நான்கும் வந்து அவை நாலுங் கழிந்தால் உணர்வாய் நின்ற ஞானக்கூத்தனொரு மூர்த்திகொடு குறுகும் என்றும், அந்தக் குருவருளால் உருக்கழியும் என்றும், அது நீங்கினால் கேவல சகலம் நீங்கும் என்றும்,

அது நீங்கினால் அறிதற்றொழில் உண்டாதல் ஒடுங்கிக் கழியும் என்றும் போந்த உண்மைகள் "அரனடி சொல்லி யரற்றி யழுது" என்பதனால் தழுவப்படும். இங்ஙனம் அறிதற்றொழிலுண்டாகிக் கழியுங்கால், சிவோகம்பாவனையினால் ஞானப்பெருக்கம் உளதாம் என்று போந்த உண்மை "பரனடி நாடியே பாவிப்ப நாளும்" என்றதனால் தழுவப்படும். ஞானப் பெருக்க முளதாயின் இச்சை, ஞானம், கிரியை மூன்றும் கழியும் என்றும், அது கழிந்தால் மல நீக்கம் வாசனாமலநீக்கம் வரும் என்றும் போந்த உண்மை "உரனடி செய்தங் கொதுங் கவல் லார்க்கு" என்பதனால் தழுவப்படும். மலநீக்கம் வாசனாமலநீக்கம் வரவே வியாபக அறிவு விளங்கி ஏகதேசப்படும் சுட்டுணர்வு கழிந்து சிவானந்த போகம் துய்க்கும் என்றும் போந்த உண்மை "நிரனடி செய்து நிறைந்து நின்றானே" என்பதனால் தழுவப்படும். சிவபிரான் திருவடிப் பெருமையைச்சொல்லி அரற்றி அழுங்கால், அச்சிவபிரான் குருமூர்த்தியை அதிஷ்டித்து நின்று "உடம்பே நான் என்றும், அது நீங்கியவழி பிரமம் (ஆன்மா) நான் என்றும், இங்ஙனம் விபரீதமாக உணர்கின்ற உயிரானது, சுட்டுணர்வுட்பட்ட அப்பாசமு மன்று, சுட்டுணர்வு இறந்து நின்ற சிவமாகிய பதிப் பொருளுமன்று, அவ்விரண்டற்கும் வேறாக ஏகான்மவாதிகளால் பிரமம் என்று அழைக்கப்படும் ஆன்மாவாம் எனக்கொண்டு, வேறாகிய பாசத்தை மேற்கூறியவாற்றால் நீங்கி, ஏனைச் சிவபதிப்பொருள் வேறாயினும், வியாப்பிய வியாபக பாவகத்தாற் கண்ணொளியும் ஞாயிற்றின் ஒளியும்போல வேற்றுமை சிறிதுந் தோன்றாதவாறு ஒற்றித்து நிற்றற்குரிய தனது தொண்டினையும் சிவபிரான் கலப்பினையும் நோக்கி நின்று கருடோகம் பாவனைபோலச் சிவோகம்பாவனை" செய்யுமியல்பு "அரனடி சொல்லி யரற்றி யழுது, பரனடி நாடியே பாவிப்ப நாளும்" என்றதனால் கொள்ளப்படும் எனவும், "சிவபிரான் தான் உடனாய் நின்றறியவும் வேறு காணப்படுமாறின்றி யானே அறிந்தேன் என்னும்படி உயிர்தானேயாய்ஒற்றுமைப்பட்டு உயிரின் வழிநின்ற அப்பெத்தநிலைபோல, ஈண்டு உயிர் அச்சிவபிரானோடு நின்றறியினும் தானென வேறுகாணப்படுமாறின்றி அவனோ டொற்றுமைப்பட்டு அச்சிவபணியின் வழுவாது நிற்பின் மலமாயை கன்மங்கள் இலையாய் ஒழியும்" என்னும் உண்மை "உரனடி செய்தங் கொதுங்கவல்லார்க்கு" என்பதனால் கொள்ளப்படும் என்றும், இங்ஙனம் சிவபிரான் திருவடியிலே ஒதுங்கி ஏகனாகியிறைபணி நிற்கும் உயிர் "இறைவனது வியாபகத்தைத் தலைப்பட்டு ஒருவாற்றானும் குறைவின்றி இம்மையே சீவன் முத்தராகிப் பரமுத்தி நிலையிலே தமது வியாபகம் எங்கணும் அறிவு விளங்கப்பெற்று முதல்வனோடொத்து நிற்கும்" இயல்பு "நிரனடி செய்து நிறைந்து நின்றானே" என்பதனாலே கொள்ளப்படும் என்றும் பொருள்கோடலுமாம்.

> போற்றியென் பாரம ரர்புனி தன்னடி
> போற்றியென் பாரசு ரர்புனி தன்னடி
> போற்றியென் பார்மனி தர்புனி தன்னடி
> போற்றியென் னன்புள் விளங்கவைத் தேனே.

(பொ-ரை.) தேவர்கள் அநாதிமல முத்தராகிய சிவபிரானுடைய திருவடியையுற்றுப் போற்றுவதாக என்பார், அவ்வாறே அசுரர்களும் போற்றுவதாக என்பார், அவ்வாறே மனிதர்களும் போற்றுவதாக என்பார், ஆதலால் (இம்மனிதருள்ளே ஒருவனாகிய) நானும் போற்றுவதாக என்று உரைத்து அவர் திருவடியை என் அன்பகத்தே விளங்கவைத்தேன்.

(கு-ரை.) அடி, கால், பாதம் என்பன ஒருபொருட்கிளவிகளாய்த் தென்மொழியிலே இலக்கம் நோக்கி வகாரத்தினாலே பெரியோர் குறித்துக் காட்டுவர். இந்த வகாரமானது ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தின் இரண்டாம் எழுத்தாகி அருட்சத்தியைக் குறித்து, அக்கினியில் உஷ்ணம் போன்றும் சூரியனிற் கிரணம் போன்றும் "சி" யைப் (சிவத்தை) பிரியாது நிற்பதாமாதலில், சிவபிரான் திருவடி "வசி" என்று நிற்கும் இயல்பினதாம். இச்சையாகிய காந்தி எனப் பொருள்படும் "வச" (வஶ) என்னும் தாதுவுக்கு "இ" பிரத்தியயஞ் செய்தலால் "வசி" என்பதும், பின்னர் அதனை வர்ண விபர்யயஞ் செய்தலால் "சிவ" என்பதும் சித்திப்பனவாம். இது இம்சித்தல்எனப் பொருள்படும் "இசி" (ఇసి) தாதுவிலிருந்து சிம்ம சப்தமுதலியன பிறந்தனபோலாம். இதனால் "சிவ" சப்தத்துக்கு இச்சிப்பவர் (விரும்புபவர்) என்னும் பொருள் எய்திற்று. மகாபாரதம்,

> సమేధయతియన్నిత్యం సర్వార్థానాముపక్రమం ।
> శివమిచ్ఛన్మనుష్యాణాం తస్మాద్దేవశ్శివస్స్మృతః ।
> సమాభశపతిమేసర్వే దానవాశ్చామరాశ్చయే ।
> శివోఽస్మిసర్వభూతానాం శివత్వంతేనమేసురాః ॥

"மனிதர்களுக்கு இன்பங் கொடுக்க இச்சித்து (விரும்பி) பொருள்கள் அனைத்துக்கும் ஆகற்பாலனவாகிய உபகரணங்களை விருத்திசெய்கின்றவர் சிவபெருமானும் என்றும், தேவர்களும் அசுரர்களும் சிவத்திலே உற்பத்தியாகின்றார் என்றும், சர்வசேதனப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் சிவத்துவம் கொடுக்க இச்சித்தலால் சிவனாகின்றார் என்றும் பொருள்படக் கூறுதலால், தேவர் அசுரர் மனிதராகிய எல்லோர்க்கும் சிவத்துவம் கொடுப்பவர் சிவபிரானாக, அச்சிவனாரைத் தேவர்களும், அசுரர்களும், மனிதர்களும் தலைவராகக்கொண்டு அவரைப் போற்றினாராதலின், ஸ்ரீமூலர் அம்முத்திறத்தாரும் முறையே "புனிதன்னடி போற்றி என்பார்," "அசுரர் போற்றி என்பார்," "மனிதர் போற்றி என்பார்" என்று கூறி, அம்மனிதருட் பாற்பட்ட தமக்குஞ் சிவபிரான் சிவத்துவம் கொடுத்தல் முறையாமாதலின் அவரைப் போற்றி, ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் "மாதுக்க நீங்க லுறுவீர் மனம்பற்றி வாழ்மின்" என்றதற்குப் பொருளாக

> மாதுக்க நீங்க லுறுவீர் மனம்பற்று மென்ப
> தாதிச் சுடர்ச்சோ தியையன்பி னகத்துள்ளாக்கிப்
> போதித்த நோக்குற் றொழியாமற் பொருந்தி வாழ்ந்து
> பேதித்த பந்தப் பிறப்பின்னெறி போமி னென்றாம்.

என்று அருண்மொழித்தேவர் கூறினமைக் கியையவே, "போற்றியென் னன்புள் விளங்கவைத் தேனே" என்று

கூறினர். இதனால் தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும் மனிதர்க்கும் விரும்பிச் சிவத்துவம் பாலிக்கும் அத்திருவடி அம்மனிதருள் ஒருவனாகிய தமக்கும் அத்திருவடி சிவத்துவம் பாலிக்குமாம் என்பது கொண்டு அந்தத் திருவடியாகிய மருந்தைத் தமது அன்பாகிய பாலிலே போற்றிவைத்தார் என்பதாம். அத்திருவடி ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தின் பொருளேயாமாதலில் நக்கீர தேவநாயனார் "வாயிலே வைக்கு மளவின் மருந்தாகித் தீய பிறவிநோய் தீர்க்குமே" என்று கூற, ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் "அகனமர்ந்த வன்பினரா யறுபகைசெற் றைம்புலனு மடக்கி ஞானப், புகலுடையார் தம்முள்ளப் புண்டரிகத்துள் ளிருக்கும் புராணர்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

விதிவழி யல்லதிவ் வேலை யுலகம்
விதிவழி யின்பம் விருத்தமு மில்லை
துதிவழி நிற்றலுஞ் சோதிப் பிரானும்
பதிவழி காட்டும் பகலவ னாமே. (௪௫)

(பொ-ரை.) ஊழ் (தெய்வம்) வகுத்த வழியினல்லாது இந்தச் சமுத்திரம் சூழ்ந்த வையகம் இல்லையேயாக, நல்வினை வினையும் நல்லூழின் வழியே எய்தும் இன்பம் பிறழ்ச்சியாதல் இல்லையாமாதலில், அந்நல்லூழ் உனற்றிய நெறியானே சிவபிரானைத் தோத்திரஞ்செய் தொழுகுங்கால், சோதி சொரூபராகிய அச்சிவபிரான் சிவலோக வீட்டுக்கு வழிகாட்டும் சூரியனேயாவர்.

(கு-ரை.) ஊழ் வகுத்தவகையினல்லாது இன்பம் நுகர்தல் அரிதாமென்பது

வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி
தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது.

என்னுந் திருக்குறளாலும், நல்லூழ் நடை பெறுங்கால் அதனால் எய்தும் இன்பத்தை மாற்றுதல் ஓர்போதும் கூடாதாமென்பது

பரியினு மாகாவாம் பாலல்ல வுய்த்துச்
சொரியினும் போகா தம.

என்னுந் திருக்குறளாலும், நல்லூழினாலே (துதிவழியே) நிற்கும் முயற்சியுண்டாமென்பது "ஆ கூழாற்றோன்று மசைவின்மை கைப்பொருள்" என்னுந் திருக்குறளானும் உணரப்படும். "தழற் கொள்ளியினைப் பிடித்திருக்கும் அழகிய கையினையுடையார் தாம் வேண்டிய பொருளைக் காணுமளவும் அதனை முன்னிட்டுப் பின்னிற்கு மாறுபோல, நேயமாகிய சிவப்பொருள் வெளிப்படுமளவும் அருளைத் தமக்கு முன்னாக்கித் தாம் அதன்பின் நிற்றலே அருளோடு பொருந்தி நிற்கும்" நிலையாமென்பது பொருள்படப்போந்த

உற்கைதரும் பொற்கை யுடையவர்போ லுண்மைப்பி
னிற்க வருளார் நிலை.

என்னும் திருக்குறளுக்கிசையவே, சிவலோகத்துக்கு வழி காட்டுவது சிவசூரியனும் என்பது பொருள்பட "பதிவழி காட்டும் பகலவனாமே" என்று உரைக்கப்பட்டது.

அந்திவண்ணா வரனே சிவனே யென்று
சிந்தைசெய் வண்ணந் திருந்தடி யார்தொழ
முந்திவண் ணாமுதல் வாபர னேயென்று
வந்திவ் வண்ணனெம் மனம்புகுந் தானே. (௪௬)

(பொ-ரை.) அந்திவண்ணரே, அரனே, சிவனே என்று சிந்தை செய்யும் நெறியறிந்து மெய்யடியார் வணங்க முன்னரே, அண்ணா முதல்வா பரனே என்று கூறும் திருநாமங்களால் உவந்து சிவபதியார் எம்மனத்தின்கண்ணே புகுந்து நின்றார்.

(கு-ரை.) சிவபிரான் "சிவன்" என்னுந் திருநாமத்தை யுடையார் என்பது.

சிவனெனுநாமந் தனக்கே யுடையசெம் மேனியெம்மா
னவனெனை யாட்கொண் டளித்திடுமாகி லவன்றனையான்
பவனெனுநாமம் பிடித்துத் திரிந்துபன் னாளழைத்தா[மே.
லிவனெனைப்பன் னாளழைப் பொழியானென் றெதிர்ப்படு

என்னும் ஸ்ரீவாகீச திராவிட சுருதியால் உணரப்படும். இங்ஙனம் அந்திவண்ணன், அரன், முதல்வன், பரன் என்னுந் திருநாமங்கள் சிவபிரானுக்குப் போந்தமை திராவிட சுருதிகளிலே மிகுதியும் காணப்படுதலில் அவற்றைத் தனித்தனியே எடுத்து உதகரியாது விடுத்தேம்.

மனையி லிருந்தவர் மாதவ ரொப்பர்
நினைவு ளிருந்தவர் நேசத்து ணிற்பர்
பனையு ளிருந்து பருந்தது போல
நினையா தவர்க்கில்லை நின்னின்பந் தானே.

(பொ-ரை.) இல்லின்கணுள்ளார் மெய்த்துறவிகள் போலச் சிவபிரானை மறவாதவராய்ச் சிவானந்தத்தினின்றோராவர்; பொய்த்துறவிகள் பனையிலிருந்த பருந்துபோலச் சிவபிரானை மறந்து சிவானந்தத்தை இழந்தோராவர்.

(கு-ரை.) பனைநுனியிலே யுள்ள ஓலைகள் கொண்டு பரப்பி வேயப்பட்ட மனையின்கண்ணேயுள்ளோர் அம்மனை நிழலின் பத்தை யடைந்து பனையாலாய பயனையும் அடைந்தவாறு போல, "அனைத்தும் வேடமா மம்பலக் கூத்தனைத் தினைத்தனைப் பொழுதும் மறந்துய்வனோ" எனவும், "இறைவனே யுன்னை யல்லாவியாது நான் நினைவிலேனே" எனவும், "நாகைக் காரோணங்கருதியேத்தப் பெற்றவர் பிறந்தார் மற்றுப் பிறந்தவர் பிறந்திலாரே" எனவும், "பெரும்பற்றப் புலியூரானைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவாநாளே" எனவும் போந்த திருவாக்குகளுக்கிசையச் சிவபிரான் திருநாமங்கள் கொண்டு அவரைத் துதிசெய்து எக்காலமும் மறவாத மனையின்கணுள்ளார் சிவானந்தத்தை இழந்தோராகார். (பனையினடிப்புறத்தேயுள்ள) மனைகளாகாத பனை நுனியிலே போயிருந்த பருந்தானது அப்பனையின் நிழலை அடைந்து இன்பம் அடையமாட்டாதவாறு போல, (கிரகஸ்தாச்சிரமத்திலுயர்ந்த துறவறத்திலே நிற்பவராம், வேடக்காரர் உச்சப்படியிலே நின்றாராயினும்,

நன்று நோற்கிலென் பட்டினி யாகிலென்
குன்ற மேறி யிருத்தவஞ் செய்யிலென்
சென்று நீரிற் குளித்துத் திரியிலெ
னென்று மீசனென் பார்க்கன்றி யில்லையே.

என்ற திராவிடசுருதிக்கியைச் சிவபிரானை மறந்தவராய்ச் சிவான்ந்தத்தை இழந்தோராவர். பக்குவமில்லாத தாமரை

சூரியமண்டலம் வரையிற்கொண் டெய்க்கப்பெற்றாலும் அது மலருமாறின்றாம். பக்குவமாகிய தாமரை மலர் சூரியனிலிருந்து வெகுதூரத்தினதாகிய பூமியிலிருந்தும் மலர்ந்துவிடுவதாகும். இவ்வாறே அபக்குவர் நேரே கைலையிற் போய்ச் சிவபிரானைத் தரிசித்தாராயினும் சிவானந்தத்தை அடைந்தோராகார். பக்குவர் சிவபிரானைக் கைலையிற் போய்த் தரிசியாராயினும் எக்காலமும் அவரை மறவாமையால் சிவானந்தத்தை இழந்தோராகார். இவ்வுண்மை நோக்கியே ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் "அது பழச்சுவையென வமுதென வறிதற் கரிதென வெளிதென வமரரு மறியார்" என்றும், அருணந்திசிவாசாரியர்

" நாடுகளிற் புக்குழன்றுங் காடுகளிற் சரித்து
நாகமுழை புக்கிருந்துந் தாகமுத றவிர்ந்து
நீடுபல காலங்க ளித்தராயிருந்து நின்மல
ஞானத்தை யில்லார் நிகழ்ந்திடுவர் பிறப்பி
னேடுதரு மலர்க்குழலார் முலைத்தலைக்கே யிடைக்கே
யெறிவிழியின் படுகடைக்கே கிடந்துமிறை ஞானங்
கூடுமவர் கூடரிய வீடுங் கூடிக்
குஞ்சித்த சேவடியுங் கும்பிட்டே யிருப்பர்."

என்றும் கூறியவற்றால் உணரப்படும். மனையிலிருந்தார் கிரகஸ்தாச்சிரம நெறியினராம் எனவும், மனையுளிருந்தார் போன்றார் பொய்த்துறவுவேடம் பூண்டவராம் எனவும் உணர்க. "நினையாதவர்க்கில்லை நின்னின்பம்" (சிவானந்தம்) என்றமையால், "நினைவுளிருந்தவர் நேசத்துணிற்பவர்" என்றதிலேபோந்த "நேசத்துணிற்பவர்" என்றதற்குச் சிவானந்த முற்று நின்றவர் என்று பொருள்கோடற்பாற்றாம். மனையிலிருந்தவர் மாதவரொப்பர் என்னும் வாய்மை

"அறனெனப் பட்டதே யில்வாழ்க்கை யஃதும்
பிறன் பழிப்ப தில்லாயி னன்று."

என்னுந் திருக்குறளால் உணரப்படும்.

அடியார் பரவு மமரர் பிரானை
முடியால் வணங்கி முதல்வனை முன்னிப்
படியா ரருளும் பரம்பர னெந்தை
விடியா விளக்கென்று மேவிநின் றானே. (௬௮)

(பொ-ரை) அடியார்கள் புகழாநின்ற தேவர்பிரானாகிய சிவபிரானைத் தலையினாலே வணங்கி, அம்முதல்வரை இதயத்தின்கண்ணே தியானிப்ப, தம்மை நினையாதவர்க்கும் அருளும் பரம்பரராகிய எமது பிதாவானவர் அவ்விதயத்தின் கண்ணே தூண்டாவிளக்கென்று சொல்லுமாறு பொருந்தி நின்றார்.

(கு-ரை.) "அன்பால் நினைவாரது உள்ளக் கமலத்தின் கண்ணே அவர் நினைந்தவடிவோடு விரைந்து சேறலில்" திருவள்ளுவ நாயனார் "மலர்மிசையேகினான் மாணடிசேர்ந்தார்" என்று கூறினமைக் கிசையவே, "முதல்வனை முன்னி விடியாவிளக்கென் று மேவிநின்றானே" என்று உரைக்கப்பட்டது. "அங்குஷ்ட மாத்திரமாயுள்ள புருஷர் ஆத்துமாவின் மத்தியின்கண்ணே நிற்கின்றார், அவர் இறந்தகால எதிர்காலத்துள்ள ஈசானராம்" என்பதுகொண்டு கடவல்லியுபநிடதம்,

అంగుష్ఠమాత్రఃపురుషో మధ్యఆత్మనితిష్ఠతి ।
ఈశానోభూతభవ్యస్య నతతోవిజుగుప్సతే ॥

என்று கூற, இக்கடவல்லி மந்திரத்தைக்கொண்டே "(அங்குஷ்டத்தினாலே) அளக்கப்படுகின்ற என்னும் சப்தம் (கடவல்லியுபநிடதத்து) உண்மையால்" எனப் பொருள்படும்.

శబ్దాదేవప్రమితః ।

என்னும் வியாசர் வேதாந்த சூத்திரம் கிளர்ந்ததாம் எனவும், இந்த "ஈசான" சப்தத்தினாலே குறிக்கப்பட்டவர் சிதம்பரபரமாகாசமத்தியத்திலேயுள்ள சர்வைசுவரிய சம்பன்னரும் சர்வேசுரரும் சம்புவேயாம்" என்பதுகொண்டு வேதங்களுக்கெல்லாம் சிகையாய் நின்ற அதர்வசிகை

సర్వైశ్వర్యసంపన్నస్సర్వేశ్వర శ్శంభురాకాశమధ్యగః ।

என்று கூறியதாமெனச் சைவபாஷ்யகாரர் விளக்கினார். ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் அவவுண்மை நோக்கி,

"கோலமாய நீண்மதிற் கூடலால வாயிலாய்
பாலனாய தொண்டுசெய்து பண்டுமின்று முன்னையே
நீலமாய கண்டனே நின்னையன்றி நித்தலுஞ்
சீலமாய சிந்தையிற் றேர்வதில்லை தேவரே."

என்று கூற, அப்பொருளை அருண்மொழித்தேவர்

ஒன்றுவே றுணர்வு மில்லே னொழிவற நிறைந்த கோல
மன்றினான் மறைக ளோத்த மானுட ருய்ய வேண்டி
நின்றுநீ யாடல் செய்கை நினைப்பதே நியம மாகு
மென்றுபூம் புகலி மன்ன ரின்றமிழ்ப் பதிகம் பாட.

என்று விளக்கியருளினார். திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்.

"நாடி நாரண னான்முக னென்றிவர்
தேடி யுந்திரிந் துங்காண வல்லரோ
மாட மாளிகை சூழ்தில்லை யம்பலத்
தாடி பாதமென் னெஞ்சு ளிருக்கவே."

என்று அருள, சுந்தரமூர்த்திநாயனார்

"மடித்தாடு மடிமைக்க ணன்றியே மனனே
நீ வாழுநாளுந்
தடுத்தாட்டித் தருமனார் தமர்செக்கி லிடும்போது
தடுத்தாட் கொள்வான்
கடுத்தாடு கரதலத்திற் றமருகமு மெரியகலுங்
கரிய பாம்பும்
பிடித்தாடிப் புலியூர்ச்சிற் றம்பலத்தெம் பெருமானைப்
பெற்றா மன்றே."

என்று அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகள்

"உருத்தெரியாக் காலத்தே யுள்புகுந்தென் னுளமன்னிக்
கருத்திருத்தி யூன்புக்குக் கருணையினா லாண்டுகொண்ட
திருத்துருத்தி மேயானைத் தித்திக்குஞ் சிவபதத்தை
யருத்தியினா னாயடியே னணிகொடில்லை கண்டேனே."

என்று திருவாசகத்தினும்,

"காகத்திரு கண்ணிற் கொன்றே மணிகலந் தாங்கிருவ
ராகத்து ளோருயிர் கண்டனம் யாமின்றி யாவையுமா
மேகத் தொருவ னிரும்பொழி லம்பலவன் மலையிற் [களே.
ஞேகைக்குந்தோன்றற்கு மொன்ருய்வரு மின்பத் துன்பங்

என்று திருக்கோவையாரினும் அருளிச்செய்தார். இவ்வுண்மை உளப்படவே சிவதத்துவ விவேகமுடையார்.

నిబంధస్సూత్రాణాం నిగమశిరసోర్థం ప్రథయతామపి స్పష్టోభావస్తవ శివపరత్వేవిప్రశతాం । పుమాంసంమాంగుష్ఠప్రమితమస హేష్యా పరనయంతవేశాస్రుత్యా వరదనిరచైషీత్వరఇతి॥

என்று கூற, திராவிட மகாபாஷ்யகாரர்

"பிறநய மாகும் புருடனங் குட்டப் பிரமிதி
தனை விரும்பாம்
லறவனே யுனதீ சானநற் சுருதி யாற்பர
மென்று நிச்சயித்தோன்
செறியும் வேதாந்தப் பொருளினைத் தெரிக்குஞ்
சூத்திரஞ் செய்தவன் கருத்து
மிறைவ நின் பெருமை கண்டதே யாகு
மென்பரா லாயவல்லவரே."

என்று அதன்பொருளை விளக்கினுர். அங்குஷ்டமாத்திராய் இதயத்தின்கண்ணே அமர்ந்தவர் இரவிதுல்லிய ரூபராம் என்பது கொண்டு சுவேதாசுவதரோபநிடதம்,

అంగుష్ఠమాత్రోరవితుల్యరూపస్సంకల్పాహంకారసమన్వితోయః ।

என்று கூறிற்று. இரவி இரண்ணியம் என்பன செந்நிறமுடைமையாலன்ருே அச்சிவபிராஞரைச் சாந்தோக்கியம் மகாநாராயணமுதலிய உபநிடதங்கள் இரண்ணிய ரூபமுடையர் என்று கூறியவாம். அவற்றை ஈண்டு விரிக்கிற் பெருகுமென்று விடுத்தேம். இதனுல் திருமூலர் திருமந்திரம், திருக்குறள், தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார், (மாயாவாதோபநிடதமாகாத) சிவாத்துவிதோபநிடதங்கள் வேதாந்த சூத்திர முதலியவெல்லாம் ஒரு கருத்துடையனவாய் "பரமாகாய மத்திய சிவபிராஞகிய ஈசானரிலே" முடிவு பெறுகின்றன என்ற கருத்தினுலன்ருே எம்பெருமாட்டியாரும்.

தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவு
மூவர் தமிழு முனிமொழியுங்—கோவை
திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லு
மொருவா சகமென் றுணர்.

என்று கூறினுர். "விடியா விளக்கு" என்றது அக்கடவல்லி மந்திரத்திலே சொல்லப்பட்ட "சோதி"யேயாமென்க. இதனையே திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் "மெய்கிளரு ஞான விளக்குக் கண்டாய், மெய்யடியா ருள்ளத்து வித்துக் கண்டாய்" என்று அருளிச் செய்தார். சிவபிரான் தம்மை நினையாதவர்களுக்கும் அருளிச்செய்யுமுண்மை "எண்ணலாரையு நினைத்தருள் புரிதரு நிமலன்" எண்பதனுல் உணரப்படும்.

பரைபசு பாசத்து தாதனை யுள்ளி
வரைபசு பாசத் தொருங்கவல் லார்க்குத்
திரைபசு பாசச் செழுங்கட னீந்திக்
கரைபசு பாசங் கடந்தெய்த லாமே. (சுகூ)

(பொ-ரை.) அருட்பராசத்தி, பசு பாசங்களுக்குமேலாக வியாபித்து நிற்பவராய சிவபிரானைப் பசுவானது (ஆன்மாவானது) நினைந்து பாசத்தினின்று நீங்க அச்சிவபிரானிலே ஒடுங்கவல்லார்களுக்கு, அப்பசுவானது அலைபொருந்திய பாசமாகிய செழிய கடலைநீந்தி, (பின்னர்) அது பராசத்திசமேதசிவபிராஞராம் கரையை அணையப்பெறலாகும்.

(கு-ரை.) சிவபிரான் பாசம், பசு, பரை என்பவற்றுக்கு வியாபகராய் நின்ருரென்பது.

"அமலைக்கு வியாபகனே யரனவற்கு வியாப்பியமே
விமலைவியாபகி யுயிர்கட்கு யிரவட்கு வியாப்பியமே
சமலைக்கு வியாபகியே சமலையுயிர் வியாப்பியமே
சமலைசக வியாபகியே சகஞ்சமலை வியாப்பியமே."

என்னுந் சிவதருமோத்தரச் செய்யுளானும்,

நிறைசிவத் தடக்கஞ்சத்தி நிருமலிக் கடக்க மான்மா
மறைமல மவற்றடக்க மன்னிய வவற்றின் சத்தி
யறையுயிர்ச் சத்திதன்பா லடக்கமே மாயை மாயை
பொறையுயிர் காரியங்க ளதனிடை யடக்கம் பூணும்.

என்னுந் தணிகைப்புராணச் செய்யுளாலும் உணரப்படும். சிவபிரானை அடைந்தே பிறவியாகிய பாசசாகரத்தை நீந்தல் வேண்டுமென்பது கொண்டு திருவள்ளுவநாயனுர்.

"பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா
ரிறைவ னடிசேரா தார்."

என்றும், ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகள் அக்கருத்துப்பற்றியே

"தனியனேன் பெரும்பிறவிப் பௌவத் தெவ்வத்
தடந்திரையா லெற்றுண்டு பற்ருென் றின்றிக்
கனியைநேர் துவர்வாயா ரென்னுங் காலாற்
கலக்குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட்
டினியென்னே யுய்யுமா றென்றென் றெண்ணி
யஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின் றேனை
முனைவனே முதலந்த மில்லா மல்லற்
கரைகாட்டி யாட்கொண்டாய் மூர்க்க னேற்கே."

எனறு கூறியருளினுர்; திருவெண்காட்டடிகள்.

"அறிவி லொழுக்கமும் பிறிதுபடு பொய்யுங்
கடும்பிணித் தொகையு மிடும்பை யீட்டமு
மினையன பலசரக் கேற்றி வினையெனுந்
தொன்மீ காம னுய்ப்ப வந்நிலைக்
கருவெனு நெடுநக ரொருதுறை நீத்தத்துப்
புலனெனுங் கோண்மீ னலமந்து தொடரப்
பிறப்பெனும் பெருங்கட லுறப்புகுந் தலைக்குந்
துயர்த்திரை யுவட்டிற் பெயர்ப்பிட மயர்த்துக்
குடும்ப மென்னு நெடுங்கல் வீழ்த்து
நிறையெனுங் கூம்பு முரிந்து குறையா
வுணர்வெனு நெடும்பாய் கீறிப் புணரு
மாயப் பெயர்ப்படு காயச் சிறைக்கலங்
கலங்கு புகவிழா முன்ன மலங்கன்
மதியுட னணிந்த பொதியவிழ் சடிலத்துப்
பையர வணிந்த தெய்வ நாயக
தொல்லெயி லுடுத்த தில்லை காவல

வம்பலர் தும்பை யம்பல வாணநின்
னருளெனு நலத்தார் பூட்டித்
திருவடி நெடுங்கரை சேர்த்துமா செய்யே.

என்று கூறினர். மேலே போந்த திருமந்திரச்செய்யுளிலே பாசமானது சமுத்திரமாகவும், பசுவானது அதனைநீந்திக் கடப்பவனுகவும், பதியாகிய அருட்பராசத்திச் சிவனுர் கரையாகவும் உருவகஞ் செய்யப்பட்டவாறு காண்க.

சூடுவ னெஞ்சிடை வைப்பன் பிரானென்று
பாடுவன் பன்மலர் தூவித் தொழுதுநின்
றாடுவ னாடி யமரர் பிரானென்று
நாடுவ னுனின றறிவது தானே. (ரு0)

(பொ-ரை.) சிவபிரான் திருவடியைச் சிரசின்மேற் சூட்டுவேன், அவர் பாதத்தை நெஞ்சிலே இருத்துவேன், அவரைப் பிரானென்று பாடுவேன், அவர் மீது பல புஷ்பங்களைத் தூவி வணங்கி நின்று கூத்தாடுவேன், அவ்வாறு கூத்தாடித் தேவர்பிரான் என்று நாடுவேன் எனபதே நான் இன்று அறிந்தவாறும்.

(கு-ரை) "பரமே பார்த்திருந்து பராவு சிவராவாரும்" குரு ரூப சிவத்தியானத்தை விடாராதலின் அவர் இதயத்தினுள்ளும், "யானென தென்றற நின்றவிடமே திருவடி" யாமாதலில் அவர் முதன்மையாகிய முடிக் கணிகலமாய் அந்தத் திருவடியைத் தரித்திருப்பாராதலின் அவர் சென்னியிலும், பொருந்துமாறு திருவருளே திருமேனி கொண்டு ஆசாரியராக எழுந்தருளி வந்த அவருடைய காருண்ணியத்தைக் குறித்து அவ்வுதவியை மறவாது அன்புசெய்துகொண்டிருப்பதே அவர்கள் அநுஷ்டிப்பதாம்" என்பது கொண்டு திருவுந்தியார்.

சிந்தையி னுள்ளுமென் சென்னியி னுஞ்சேர
வந்தவர் வாழ்கவென் றுந்தீபர
மட்டவா ளுடனேயென் றுந்தீபற.

என்று கூறினமைக்கிசையவே, சென்னியில் "சூடுவனெஞ்சிடை வைப்பன்" என்று கூறினுர். பரமானந்த மேலீட்டினுல் சிவஞானிகள் பாடலாடல் செய்வாரென்று கொண்டு சிவஞானசித்தியார் "பாலருட னுன்மத்தர் பிசாசர்குண மருவிப் பாடலினொ டாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர்" எனக் கூறினமைக்கிசைவே, ஸ்ரீமூலர் "பாடுவன் ஆடுவன் ஆடி அமரர் பிரான் என்று நாடுவன்" என்றற்றொடக்கத்தனவாக அருளிச்செய்தார்.

சிறப்புப்பாயிரம் முற்றியது.

பெரியபுராண நவநீதம்.

இத்தலைப்பின் கீழ் எழுதக்கருதிய தியாதெனின், திருத்தொண்டர் சரித்திரங்களில் ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள சாராமிசங்களைத் திரட்டிக்காட்டவேண்டு மென்பதே. இவ்விஷயத்தைத் தக்கவர் மேற்கொண்டு செய்வது மிக வுசிதமாகும். ஆயினும், இதிற்காணப்படுங் குறைகளைப் பெரியோர் நிரப்பித்தருமாறு அவர்கள் திருவடிகளை வணங்கிக்கொண்டு விஷயத்தைக் கூறுகின்றோம்.

ஒரு நூலின் பெருமை யுணர்ந்தாலே அந்நூல் கேட்டற்கண் மனஞ்செல்லு மாதலால், இங்கே எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைத்தொடங்குமுன் பெரியபுராண வரலாற்று மகிமையைச்சிறிது கூறுவாம்.

இப்பெரியபுராணத்தை யருளிச்செய்தவர் ஸ்ரீ சேக்கிழார் சுவாமிகள். தொண்டமண்டலத்திற் குன்றத்தூரிலே அவதரித்தவர். இவருக்குப் பிள்ளைத்திருநாமம் அருண்மொழித் தேவர் என்பது. இவர் தாம் அவதரித்த சேக்கிழார் குடியை விளக்கிய காரணத்தாற் சேக்கிழாரென்றே பிரசித்திபெற்றார். பல்லவர் என்னும் அரசவமிசத்தார் அரசாண்டகாலத்தில் இவர் பிதா அவ்வரசர்க்கு மந்திரியும் சபைத்தமிழ்த்தலைமைப் புலவருமாயிருந்தார். நமது சேக்கிழார் பெருமான் தாமும் தந்தம்பியாராகிய பாலறுவாயரும் அறிவு ஒழுக்கம் சிவநேசம் முதலிய பெருங்குணங்களோடு வளர்ந்து கல்வி பயின்று வந்தனர்.

அக்காலத்தில், ஒருக்கால் சேரசோழ பாண்டியரென்னும் மூவேந்தரும் ஒன்று கூடியதோர் சபையில் "வேழமுடைத்து" என்று ஔவையார் கூறிய வெண்பாவைப்பற்றி ஆராய்ச்சி வந்தபோது, அதில் தொண்டநன்னாடு சான்றோருடைத்து என்னும் பகுதியினுண்மையை யளந்தறியவேண்டி 'மண்ணினும் பெரிதுயாது? கடலினும் பெரிதுயாது? மலையினும் பெரிதுயாது? இவற்றுக்கு விடை கூறுவாரே பெரியர்' என்று துணிந்து, அவ்வினுக்களை வரைந்து தமிழ்நாடெங்கும் போக்கினர். அப்பத்திரம் தமிழெல்லை முற்றுஞ்சென்று விடுப்பாரின்றித் தொண்டமண்டலத்தில் வர, அங்கிருந்த பல்லவராஜன் அத்திருமுகத்தை நமது சேக்கிழார் தந்தையாரிடங் கொடுத்து விரைவில் விடை கூறுக வென்று நியமித்தனுப்பினன். அவரும் மற்றைய புலவரோடு தம்மனைக்கு வந்து ஏழுநாளளவும் ஆராய்ந்தும் விடை புலப்படாமையால் எட்டாநாட் காலையில் அதிக வூற்றத்தோடு நெடுநாழி சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனர். பள்ளியிலிருந்து வந்த இளைஞராகிய நமது சேக்கிழார் வழக்கப்படி தமது தந்தையாருடன் அன்று திருவமுது கொள்ளத்தடைப்பட்டதால், அவரைப் போயழைத்தனர். தந்தையார் தாம் அரசகாரியத்திருப்பதால் வரமுடியாதெனக் கேட்ட மைந்தனும் ஐயா! அக்காரியம் என்னென, அங்கிருந்தா ரொருவர் நிகழ்ந்தது கூறக்கேட்ட சேக்கிழார் இதற்காகவோ காலவுண்டிவிட்டு அப்பர் இருந்தருளுவது. அதுநிற்க. சிவபூஜைக்குத் தேவரெழுந்தருளில், அடியேன் அவ்வினுக்களுக்கு விடை கூறுகின்றே

னென, அவர் திருவார்த்தைக்கி யாவரும் வியப்புற்று நல்லதென எழுந்து சென்றார்கள். பின்பு சேக்கிழார் தந்தையாரோடு திருவமுது செய்துவந்து பள்ளிக்குச் செல்பவர் தாம் அப்போது ஓதிவரும் திருக்குறளிலே யுள்ள,

(க) காலத்தி னாற்செய்த நன்றி சிறிதெனினு
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது.

(உ) பயன் றூக்கார் செய்தவுதவி நயன்றூக்கி
னன்மை கடலிற் பெரிது.

(௩) நிலையிற் றிரியா தடங்கியான் றோற்ற
மலையினு மாணப் பெரிது.

என்னும் மூன்று திருக்குறளையும் ஓரேட்டில் வரைந்து தந்தையார் முன்னர்வைக்க, கண்டபுலவர்கள் யாவரும் அற்புதமும் ஆநந்தமுமுடையராய் அப்பிள்ளைப் பெருந்தகையைப் பலவாறு வாழ்த்திப் பெருவிழாக்கொண்டாடித் தம்மரசருக்குத்தெரிவிப்ப, அவரும், உவந்து வியந்து சேக்கிழார் பெருமானுக்குப் பல சிறப்புச்செய்து நடந்த வரலாற்றோடு அத்திருக்குறளினையும் வேறோர் முடங்கலிலெழுதி யம்மூவேந்தருக்கும் போக்கினார். இக்கருத்தினை மகாகவியாகிய கம்பரும் 'திருக்கைவழக்கம்' என்னும் பிரபந்தத்தில்,

“—காவலவன்
மண்ணிற் கடலின் மலையிற் பெரியதென
எண்ணி யெழுதிக் கொடுத்த வேற்றக்கை.” என்றெடுத்துத்துதித்தனர். ஆகவே இவர் காலம் கம்பருக்கு முற்பட்டதென்க-

தமிழ்நாடு முழுமைக்கும் புலப்படாததோர் விடை நமது சேக்கிழார் பெருமானுக்குப் புலப்பட்டமையில் ஒருவிசேட நயமுளது. என்னெனில் 'சேக்கிழான்' என்னும் பெயர் 'இடபத்துக்குரியன்' என்னும் பொருட்டாய்ச் சிவபெருமானை யுணர்த்தும். 'விடைக்குரியான்' எனினும் அப்பொருளே படும். விடைக்குரியவன் என்னும் பொருளமைந்த சேக்கிழானென்னும் நாமம் பூண்ட நமது பெருந்தகையாரே மேற்கூறிய வினாக்களுக்குத்தக்க விடைக்குரியவராயினா ரென்பதே. விடை=விருஷபம்; மறுமொழி.

பல்லவராஜன் விடுத்த திருமுகத்தைக் கண்ட அம்மூவேந்தரும் அடங்காத பெருவியப்படைந்து ஔவையார் திருவாக்கும் பொய்க்குமோ! என்று கொண்டாடி, அத்தொண்டநாட்டுப் பெரும்புகழ்ச் செல்வமைந்தனாரை வரவழைத்துக் கண்பெற்ற பேறடைந்தார்கள். பின்பு சோழமண்டலத்திலே அரசாண்டிருந்த அநபாய மகாராஜாவானவர், இவரது கல்வியறிவொழுக்க முதலியவற்றினை நன்காராய்ந்து 'உத்தமச்சோழப்பல்லவராயர்' என்னும் பட்டமும், அமைச்சுரிமையுங்கொடுத்து, சிறப்புச்செய்து வைத்திருந்தார்.

அப்போது சோழராஜனது சபையிலே நாள்தோறும் ஜீவக சிந்தாமணியையே பிரசங்கிப்பதையும், அதனை யரசன் முதலியோர் வியந்து, பாராட்டி வருவதையுங் கண்ட சேக்கிழார், அரசனுக்கு ஆருகதக் கோட்பாடுடைய அக்கட்டுக்கதை இம்மைக்கு மறுமைக்கு மாகாது வீண்போது போக்காம். ஆதலால், அறம்பொருளின்பம் வீடாகிய புருடார்த்தங்களைத் தரவல்ல சிவகதையே கேட்கத்தக்கதென்று கூறக்கேட்ட அவ்வரசர் பெருமான் அந்நூல் யாது? எத்தன்மையது? அதற்கு முதனூல் யாது? அதனைச் செய்தவர் யாவர்? என்று வினவினார். அதற்கு சேச்கிழார் பெருமான் திருநாரையூரில் பொல்லாப் பிள்ளையார் அருள்பெற்ற நம்பியாண்டார் நம்பிகள், ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டத்தொகைக்கு அப்பொல்லாப் பிள்ளையார் தமக்குபதேசித்த உரையின்படித் தாமியற்றியருளிய திருவந்தாதியை யெடுத்துக்கூற, அவ்விறைமகன் அவரை நோக்கி இதனைப் பெருங்காப்பியமாகச்செய்து தரவேண்டுமென்று, வேண்டும் பொருளுங்கொடுத்தனுப்பினார். சேக்கிழாரும் விடைபெற்று, சிதம்பரத்தை யடைந்து, சிற்சபையில் பெருமான் முன்னின்று தமது கருத்தை விண்ணப்பித்தனர். அப்போது “உலகெலாம்” என்றோர் அசரீரிவாக்கு சிவாநுக்கிரகத்தால் உண்டாயது. உடனே அத்திருவாக்கைக் கொண்டு இராஜ சபையாகிய ஆயிரக்கால் மண்டபத்திலிருந்து, நம்பி யாண்டார் நம்பி திருவந்தாதியை முதனூலாகக் கொண்டு இரண்டு காண்டம் பதினொரு சருக்கமாகப் பிரித்து நாலாயிரத்திருநூற்றைம்பத்துமூன்று திருவிருத்தமாகவிரித்து, “திருத்தொண்டர்புராணம்” எனத் திருப்பெயர்சாத்திப் பாடி முடித்தனர் - அதனை அவ்வநபாய சோழமகாராஜன் உலகறிய அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையார் திருவாணைப்படி அரங்கேற்றுவித்து, இதுவுமோர் தமிழ் வேதமென்று (பெரியபுராணம் சைவத்திருமுறைகளிற் பன்னிரண்டாவது) செப்பேடுசெய்து பொற்சபையேற்றி சேக்கிழார் பெருமானுக்கு 'தொண்டர் சீர்பரவுவார்' என்னும் பட்டம் முதலிய பலவகைச்சிறப்புஞ் செய்து அவர் தம்பியாராகிய பாலறாவாயரை அழைத்து மந்திரியாக்கி உரிமை வகுத்துப்பாராட்டி வந்தனர். அருண்மொழித்தேவராகிய சேக்கிழார் சிவத்தியானத்திலிருந்து குஞ்சிதபாத நீழலடைந்தருளினார்.

இத்திருத்தொண்டர்புராணம் பெரியபுராணம் என்றுபிரசித்தமாக வழங்கலாயிற்று; பெரியாரைப்பற்றிக்கூறும் புராணம் பெரியபுராணமென்பது பொருள். 'பெரியது கேட்கினெரிதவழ்வேலோய்' என்று தொடங்கி 'இறைவரோ தொண்டருள்ளத்தொடுக்கம்,தொண்டர்தம்,பெருமைசொல்லவும்பெரிதே' என்று சித்தாந்தஞ்செய்த ஔவையார் திருவாக்கின்படி சிவனடியவரே பெரியராதலால் திருத்தொண்டர் புராணமென்பதும் பெரியபுராணமென்பதும் ஒரே பொருளிலமைந்தனவென்க. பெரியர் புராணம் பெரிய புராணமெனப் புணருமாலோ வெனின், திருத்தொண்டர் தொகை திருத்தொண்டத் தொகையாகிய தன்றோவெனக் கூறிவிடுக்க.

இனி ஏனைய புராணங்களினும் தனக்குவாய்ந்துள்ள பலவகைப் பெருமையாலும் பெரிய புராணமென வழங்கலாயிற்றென்பதும் பொருத்தமுடையதே - அப்பெருமைகளெல்லாவற்றையும் எடுத்துரைக்கின் வரம்பின்றிப் பெருகுமாதலால், முக்கியமானவற்றிற் சிலகூறுவாம்:—

(தொடரும்)

கம்பராமாயண சாரம்

இதிகாசங்களி லொன்றாகிய இராமாயணத்தை வடமொழியிலியற்றியவர் வால்மீகிமுனிவர். ஸ்ரீராமர் காலத்தே அவர் அதனைச் செய்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனைமறுப்பவர் பலர். அதுநிற்க, அவ்விராம சரித்திரத்தைத்தமிழிலியற்றியவர் கம்பர். இவர் இராமாயணத்தை யரங்கேற்றிய காலம் "எண்ணிய சகாத்த மெண்ணூற்றேழின்மேல்" என்னும் பாடலால், இற்றைக்கு 1014-வருட மாகின்றது. இவர் கல்விப்புலமை, இவரை மகாகவி எனவும், கவிச்சக்கிரவர்த்தி எனவும் வழங்கி வருதலாலும், இவர்கவிப்புலமை, கம்பசித்திரம், கம்பசூத்திரம் என வழங்கிவரும் பழமொழியாலும் வெளியாகும். ஆயினும் இதனருமையைப் பார்ப்பாரும் கேட்பாரு மிகச்சிலரே. வால்மீகராமாயணத்திற் பழகுவோர், இக்கம்பராமாயணத்தைக் கேளாமையாலோ, கேட்டும் அபிமானத்தாலோ, 'தமிழ்தானே' என்று புறக்கணிக்கிறார்கள். தமிழபிமானிகள் இதனைப்பயிலவும் கேட்கவும் மேற்கொள்வாராகில், அப்போது இதனருமை யாவருமநுபவிக்க ஏதுவாகும். இதனை யபிமானிப்பார் தொகை குறையவே, இதனைப் பிரசங்கிக்கும் வித்வான்கள் தொகையும் வரவர மிகவுங் குறைந்து யாரேனுமுண்டோ என்னும் படியாய் விட்டது. கம்பராமாயணம் சிலவிடங்களில் வால்மீகத்தை விரோதித்தலால் பிரமாண மாகாதென்றா ரொருவர். பலபெரியோர் முன்னிலையில் அரங்கேற்றப்பட்டு அங்கீகாரம் பெற்றதாக வழங்கிவருகிறதே யென்றேம். நெடுங்கால மாயினமையால் மாறுதலடைந்திருக்குமென்றார். காலக்கழிவால் மாறுதலடையுமாயின் அந்தத்தோஷம் இதனினும் மிகப்பழையதாகிய வால்மீகத்தை மாத்திரம் விட்டதென்பது பொருந்துமா? ஆனால் பழைய நூல்களிற் பிற்காலத்தார் கைவைத்தவிடங்கள் பலவுண்டு. கம்பராமாயணத்தில் சிலவற்றைச் சைவர் மாற்றிவிட்டதாக வைணவரும், வைணவர் மாற்றியுங் கூட்டியும் விட்டதாகச் சைவருங் கூறுவதுண்டு. அவற்றையிங்கு நாம் விவரிக்கப் போந்ததில்லை. கம்பராமாயண சாரமென்று யாமிங் கெழுதப்புகுந்தது கம்பராமாயணத்திற் சிலவிடங்களில் மிகவும் அர்த்தபுஷ்டியும் அரும்பொருளும் அடங்கியுள்ள சிலபாடல்களையும் வால்மீகத்தோடு மாறுபடு மிடங்களில் கம்பர் சொற்போக்கிலுள்ள நயத்தையும் விளக்கிக்காட்டவேயாம்.

ஒரு காரியத்தைப் பல அறிஞர் ஒருவர் பின்னொருவராகத் தொடங்கிச் செய்தால், அக்காரியம் வரவரத் திருத்தமாகுமென்பது சர்வத்திர சம்மதமானது. ஆதலால் வால்மீகர் கொண்டகதைப் போக்கைப் பின்றொடர்ந்த கம்பர் பல விடங்களில் அமைத்திருக்கும் விஷய விகாரங்கள் அவ்வால்மீகத்தினுமிகச்சுவை தருவனவாயுள்ளன. இரண்டு இராமாயணத்திலுமுள்ள விவகாரரசங்களை யொன்று மாத்திரங் கற்றவர் அறிய முடியாமையாற் றந்தம்மிராமாயண விவகாரங்களைச் சிலாகித்தே யவ்வவர் ஒழுகுவாராயினர். இப்போது வால்மீகராமாயணம் தமிழிலும், அங்கிலேய மொழியிலும் வழங்கிவருதலால் இரண்டு ராமாயணத்திலுமுள்ள பேதங்களை யறிந்து கொள்வது சுலபமாயிருக்கின்றது. கம்பராமாயணக் கதைப்போக்கு வால்மீகத்தினுஞ் சுவையும் அமைதியுமுடையதென்று கூறுவதால், வால்மீகத்துக்குத் தாழ்வு கூறுவதாகக்கொள்ளலாகாது. பலவிடங்களில் விவகாரச் சுவைக்காக வால்மீகப் போக்கைவிட்டு, வேறு வடமொழி யிராமாயணங்களின் போக்கைப் பின்பற்றினவராயினும், வால்மீகி முனிவரிடத்துக் கம்பருக்குள்ள அன்பு மதிப்பு மளவற்றதென்க.

அவையடக்கத்திலே :—

"நொய்தி னொய்யசொ னூற்கலுற் றேனெனை
வைத வைவின் மராமர மேழ்துளை
எய்த வெய்தவற் கெய்திய மாக்கதை"
செய்த செய்தவன் சொன்னின்ற தேயத்தே, என்று கூறியிருக்கின்றார்.

இனி யிப்பாடலிலுள்ள அருமையை ஆராய்வோம் :—மராமரங்களேழும் துளைபெறும்படி நிறைமொழி மாந்தர் சபித்த சாபம்போல அம்பெய்த ஸ்ரீராமபிரானுக்குரிய பெரிய கதையை அமைதி பெறச்செய்த வான்மீகி முனிவருடைய காவியமானது பிரபலமாக நிலைபெற்றுள்ள இந்தத்தேசத்திலேயே நானும் மிகவும் அற்பமாகிய சொற்களைக்கொண்டு அக்கதையைக் காவியமாகச் சொல்லத்தொடங்கினேன். இதனால் என்னபயன் ?

என்பதனால் வான்மீகம் வழங்காத இடத்தில் என்னூலுக்குச் சிறிது மகிமையுண்டாயினு முண்டாகுமே யன்றி, அது வழங்கு மிடத்தில் என்னூல் சூரியன் முன் மின்மினிபோலுமென்றாரென்பதாம். எனவே வான்மீகத்தினது அருமையும், அது கொண்டாடப்படும் பெருமையும் வெளிப்படுத்தியவாறாயிற்று. இனி ஒரு காரியஞ் செய்யப்புகுந்த வொருவன் இடமுங்காலமுங் கருவியும் பயனுமறிந்து செய்வது நன்மையாகும். அங்ஙனமாக நான், புண்யகண்டமாகிய இடத்தையும், வான்மீகம் பிரபலமாகப்படித்துங் கேட்டுங் கொண்டாடப் படுங்காலத்தையும், என்னிடத்துள்ள அற்பச் சொற்களாகிய கருவியையும், இக்கருவியாலாகிய காரியமாகிய என்னிராமாயணத்தை யாவரு மதியா ரென்பதையுமறியாமற் சொல்லத்தொடங்கினமை பேதைமையென்று கூறவந்தவர் 'நூற்கலுற்றேன் எனை.'(ஈதென்னபேதைமை)என்றாரெனினும் பொருந்தும். அன்றியும் ஈதென்னதைரியம்என்றாலும் அமையும். அல்லது ஈதென்ன நாணமின்மை! என்றாலும் ஆகும். 'எனைவைத வைவில்' என்று கொண்டு என்னை யொன்றுந் தெரியாதவனென்று திட்டிக்கொண்ட திட்டைப் போல நூல்செய்தேன் என்பதுமாம். எனவே பலவாற்றாலு மெனது அறியாமையைப் புலப்படுத்தியதன்றி இராமாயணம் பாடியதின்று என்றபடி. அன்றியும் 'வைத வைவில் மராமரமேழ்துளை - யெய்த வெய்தவற் கெய்திய மாக்கதை - செய்த செய்தவன், என்பது வேறொரு முக்கிய விஷயத்தை யுட்கொண்டு நிற்பது. என்னெனில் :—வான்மீக முனிவர் ஒருநாள் உச்சிப்போதில் தமசாநதிக்கு நீராடப்போகையில், ஆணும் பெண்ணுமாகக் கூடிக்களித்துக் கொண்டிருந்த கிரௌஞ்சமென்னும் பட்சிகளில் ஆணை ஒருவேடன்

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1898ஆ ஏப்ரல்மீ

அதர்வசிரசின்

துரியப்பொருள் விலாசம்.

பிரமா, விஷ்ணு, ருத்திரரென மும்மூர்த்திகள் உளராயி ஞர் என்பது எவரும் அறிந்துகொண்ட விஷயமா மன்றே. பிரமாவுக்குச் சிருட்டித்தொழில் முக்கியமாயினும் அப்பிரமாவும் பிரமா விஷ்ணு ருத்திரரெனப் பெயர்பெறும் விராட்டு காலர் புருஷர் என்னும் மூவரை வியூகராகவுடையார். ஆகவே, விராட்டு காலர் புருஷர் என்னும் மூவர்க்குந் துரியராயுள்ளார் சிருட்டி கர்த்தாவாகிய பிரமாவாமெனக.

விஷ்ணுவுக்குக் காத்தற்றொழில் முக்கியமாயினும் அவ்விஷ்ணுவும் பிரமா விஷ்ணு ருத்திரர் எனப் பெயர் பெறும் சங்கர்ஷணர் பிரத்தியும்நர் அநிருத்தர் என்னும் மூவரை வியூகராகவுடையார். ஆகவே, சங்கர்ஷணர் பிரத்தியும்நர் அநிருத்தர் என்னும் மூவர்க்குந் துரியராயுள்ளார் ஸ்திதி கர்த்தாவாகிய வாசுதேவராம் (விஷ்ணுவாம்) எனக.

ருத்திரருக்கு அழித்தற்றொழில் முக்கியமாயினும் அவ்வுருத்திரரும் பிரமா விஷ்ணு ருத்திரர் எனப் பெயர் பெறும் பவர் மிருடர் அரர் என்னும் மூவரை வியூகராகவுடையர். ஆகவே, பவர் மிருடர் அரர் என்னும் மூவர்க்குந் துரியராயுள்ளார் சங்காரகர்த்தாவாகிய ருத்திரராமெனக.

சிருட்டிகர்த்தாவாகிய பிரமா, ஸ்திதி.கர்த்தாவாகிய விஷ்ணு, சங்காரகர்த்தாவாகிய ருத்திரர் என்னும் மூவர்க்கும் துரியராயுள்ளார் அருளாம்பிகாசமேத சிவபதியாமென்பது முக்கிய சிவாத்துவிதோபநிஷதங்களினாலும், அவற்றின் உபப்பிரும்மணங்களினாலும், சைவபாஷ்யத்தினாலும் அறியப்படுகின்றது. விராட்டு, காலர், புருஷர் என்னும் மூவர்க்குந் துரியராய் விளங்கிய பிரமாவானவர் திரிமூர்த்திதலைவராய சிவபதியினுடைய முடியைக் கண்டதாகப் பொய் கூறினமைபற்றித் தமக்குக் கோயிலும் பூசையும் இலவாயொழியப் பெற்றாராக, பவர் மிருடர் அரர் என்னும் மூவர்க்குந் துரியராய் நின்ற சங்காரகர்த்தாவாகிய ருத்திரர் காரியருத்திரராமன்றிக் காரணருத்திரரல்லர் என்பது வைதிகசைவர்கள் யாவரும் ஒப்புக்கொண்ட விஷயமாய் விட, எஞ்சிநின்ற ஸ்திதிகர்த்தாவாகிய விஷ்ணுவோ படைத்தற்கர்த்தா காத்தற்கர்த்தா அழித்தற்கர்த்தாவாம் பிரமா விஷ்ணு ருத்திரர் என்னும் மூவர்க்குந் துரியராய் நின்ற வைதிகசைவருடைய சிவனாரோ உள்ளபடி துரியரும் உத்கிருஷ்டருமாமென்பது முதற்கண்ணே ஆராயவேண்டியதாயிற்று.

ஸ்திதி கர்த்தாவாகிய வாசுதேவர் (விஷ்ணு) பிருதிவியாதி பூதமைந்து, சப்தாதி தன்மாத்திரை ஐந்து, வாக்காதி கன்மேந்திரியமைந்து, சோத்திராதி ஞானேந்திரியமைந்து, மனமாதி அந்தக்கரணம் நான்கு என்னும் இருபத்துநான்கு தத்துவங்களுக்குத் தலையாய குணதத்துவத்தின் மேலுள்ள இருபத்தைந்தாந் தத்துவமே விஷ்ணுவுக்குத் தானமாம் என்றும், இவரே வைஷ்ணவர் கொள்கையின்படி பரம்பொருளாம் என்றும் அறியப்படுகின்றது. ஆதலால், அவ்விஷ்ணுவுக்கிருப்பிடமாகிய இந்த இருபத்தைந்தாந் தத்துவத்துக்கப்பாற்பட்ட வித்தியாதத்துவம் எழுக்கும் அப்பாற்பட்ட சிவதத்துவமைந்துக்கும் அப்பாற்பட்டவருமாய் (எனவே), பிருதிவியாதி சத்தியந்தமாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவரும் உமாசமேதருமாய் சிவபிரானாரே வைஷ்ணவருடைய துரிய சாவதி வியாபக விஷ்ணுவுக்கு நிரவதி வியாபகராய்த் தலைவராய் உத்கிருஷ்டராய் நின்றாரென்பது பெறப்படுகின்றது.

வைஷ்ணவர்களுடைய நாராயணோபநிஷதம் நாராயணரிலிருந்து பிரமா பிறக்கின்றார் என்பது பொருள்பட.

(౧) నారాయణాద్బ్రహ్మా జాయతే।

என்று கூறுகின்றமையாலும், பிரம்மாவுடைய லலாடத்திலிருந்து ருத்திரர் பிறந்தாரென்ற கருத்தினால் மகாபாரதம்.

(౨) అథతత్రాథ స్తస్య చతుర్వక్త్రస్య ధీమతః। లలాటప్రభవపుత్ర శ్శివఆగాద్యదృచ్ఛయా॥

நான்முகனுடைய (பிரமாவுடைய) லலாடத்திலிருந்து சிவன் பிறந்தாரென்று சொன்னமையாலும், அவ்வாறே வைஷ்ணவர் நாலாயிரப்பிரபந்தம்.

> "நாராயணன் படைத்தான் நான் முகனை [தான்
> நான்முகனுந் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்
> னந்தாதி மேலிட் டறிவித்தேனாப் பொருளைச்
> சிந்தாமற் கொள்ளு நீ தேர்ந்து."

என்று கூறுதலானும், ருத்திரரினும் பிரமா சிறந்தவராய் பிரமாவினும் நாராயணர் சிறந்தவராய்ப் போற்றப்படுவாரோ வெனில் அன்றாம். வாயுசங்கிதை.

(3) బ్రహ్మనారాయణౌపూర్వం రుద్రకల్పాంతరేఽసృజత్। కల్పాంతరేపునర్బ్రహ్మా రుద్రవిష్ణూజగన్మయః। విష్ణుశ్చభగవాన్ రుద్రం బ్రహ్మాణమసృజత్ పునః। నారాయణంపునర్బ్రహ్మా బ్రహ్మాణంచపునర్భవః। ఏవం కల్పేషుకల్పేషు బ్రహ్మావిష్ణుమహేశ్వరాః। పరస్పరేణజాయంతే పరస్పరజయైషిణః। తత్తత్కల్పాంతవృత్తాంత మధికృత్యమహర్షిభిః। ప్రభావకథ్యతేతేషాం పరస్పరసముద్భవాత్ ॥

கற்பாந்தம் ஒன்றிலே (காரண துரியருத்திரர் அல்லாத காரியமூர்த்தியாகிய) ருத்திரர் பிரமாவையும் நாராயணரையும் சிருட்டித்தார். மற்றோர் கற்பத்திலே விஷ்ணுவானவர் ருத்திரரையும் பிரமாவையும் படைத்தார். பின்னர் மற்றோர்

கற்பத்திலே பிரமா நாராயணரைப் படைக்க, ருத்திரர் பிரமாவைப் படைத்தார். இவ்வாறு கற்பங்கடோறும் ஒருவரை ஒருவர் செயிக்கும் ஆசையுற்றுப் பிரமா விஷ்ணு ருத்திரர் என்னும் மூவரும் பரஸ்பரமாக உற்பத்தியாகின்றார்! அந்த அந்தக் கற்பாந்த விருத்தாந்தத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டே இருஷிகளாயினோர் பிரமவிஷ்ணுக்களுக்குப் புராணாதிகளிலே ஆதிக்கியஞ் சாற்றினார்கள் என்று கூறிற்று. அதனால் பிரமாவுக்குச் சிருட்டித்தொழில் செய்து உபகரிக்குமாறு (ஷடாதாரஸ்தானங்களுள் ஒன்றாகிய ஆஞ்ஞாஸ்தானமாகிய பிரமாவின் லலாடஸ்தானத்திலே நின்றும்) புத்திரபாவனையோடு தோற்றிய ருத்திரர் துரிய ருத்திரரன்றாமென்க. இதுபற்றியே பாரத தாற்பரியசங்கிரகம்.

(௪) యథాసంహారరుద్రో లోకసృష్ట్యర్థం లోకరక్షార్థంచవిరించాత్ స్వేచ్ఛయాప్రాదుర్భూతః। దదవతారరూపః అవాంతరకల్పేషు సంహారార్థం హరిక్రోధాత్ స్వేచ్ఛయాప్రాదుర్భూతశ్చ ।తదావతార రూపోరుద్రః అన్యేచనీలలోహితో లోకపాలఇత్యాదయోరుద్రాః అత్రబ్రహ్మాంగసంభూతో రుద్రోమహాభారతేదర్శితః॥

உலகத்தைப் படைக்கும் பொருட்டும், காக்கும் பொருட்டும் ருத்திரரானவர் பிரமாவிலிருந்து சுவேச்சையாகத் தோற்றினார்; வேறு கற்பங்களினும் விஷ்ணுவுடைய கோபத்தினாலே சங்காரார்த்தமாக ருத்திரர் தோற்றினார்; நீலலோகிதர் லோகபாலர் முதலாயினோராக அவ்வவ்வுருத்திரர்கள் பிரமாவுடைய அங்கத்திலே நின்றுந் தோற்றினாராக மகாபாரதத்திலே காணப்படுகின்றது. இதனால் இங்கே சொல்லப்பட்ட ருத்திரர் துரியருத்திரரன்றாம் எனவும், ஸ்தாணு விசாலாக்ஷ ருத்திரராம் எனவும் உணரற்பாற்றாம். அவ்வாறாயின் மகாபாரதாதிகளே நாராயணர் சாக்ஷாத்பிரமமாகவே பற்பல இடங்களிலே துதிக்கப்படுவாராக, சிவபதி பரப்பிரமமாகச் சாற்றப்படுவது எவ்வாறாமென ஆக்ஷேபிப்பது தக்கதன்றாம். பழையரிற் பழையோராகிய ஸ்ரீ நாராயணர் இமாசலத்தை அடைந்து கைகளை உயர்த்திக்கொண்டு நின்று ஆதித்தியனுடைய ஒளிபோல மகாதேசசுவுடையராய் வாயுபக்ஷணஞ் செய்துகொண்டு அறுபத்தாறாயிரம் வருஷம் தபஞ் செய்தார். பின்னரும் அதன் இரட்டியாம் ஒருலக்ஷத்து முப்பத்திராயிரம் வருஷம் தமது தேசசினால் பூமியையும் ஆகாசத்தையும் நிறைத்து நின்று கொடுந்தபம் புரிந்தார். அங்ஙனம் செய்தலால் (சிவோகம்பாவனை செய்தலால்) அவர் பிரமமாயினார். அதனால் விசுவேசரும், விசுவகாரணரும், விசுவாதீதரும், காண்டற்கரியரும், சர்வதேவேசரும், ஈசுவரரும், அணுவுக்கு அணுவும், மகத்துக்கு மகத்தும், ருத்திரரும், ஈசானரும், இருஷபரும், அரரும், சம்புவும், பிஞ்ஞகருமாகிய சிவபிரானைத் தரிசித்தார் என்ற கருத்தினால் மகாபாரதம்.

(௫) యోసౌనారాయణోనామ పూర్వేషామపిపూర్వజః। సతపస్తీవ్రమాతస్థే శిశిరంగిరిమాశ్రితః। ఊర్ధ్వబాహుర్మహాతేజా జ్వలినాదిత్యసన్నిభః। షష్టింవర్షసహస్రాణి తావంత్యేవశతానిచ। అశోషయత్తదాత్మానంవాయుభక్షోంబుజేక్షణః। తథాపరంతపస్తప్త్వాద్విస్తతోన్యత్ పునర్మహత్। ద్యావాపృథివ్యోర్వివరం తేజసా సమపూరయత్। సతేనతపసాతాత బ్రహ్మభూతో యదాభవత్। తతోవిశ్వేశ్వరంయోనిం విశ్వస్యజగతఃపతిం। దదర్శభృశదుర్దర్శం సర్వదేవేశమీశ్వరం। అణీయాంసమణుభ్యశ్చ బృహద్భ్యశ్చమహత్తరం। రుద్రమీశానమృషభం హరంశంభుంకపర్దినం॥

என்று கூறுகின்றமையால், கிருஷ்ணர் சிவோகம் பாவனையினாலே முற்றியவராதலினால் அவர் பிரமம் எனப்படுதற்கு யோக்கியராயினார் என்பது பெறப்பட்டது. இக்கருத்துக்கொண்டே சைவபாஷ்யகாரர் "உபயலிங்காதி கரணத்திலே' கிருஷ்ணர் முதலாயினோர்க்கு அந்தச் சிவைக்கியபாவனையினாலே அந்தச் சிவைசுவரிய விளக்கம் காணப்படுகின்றது என்னுங் கருத்தினால்.

(௬) కృష్ణాదీనాంతదైక్య భావనయాతదైశ్వర్యప్రకాశనందృశ్యతే।

என்று கூறினார். இதனால் பசுபதியாகிய சிவபிரான் ஒருவரே முழுமுதற்கடவுள் என்பதும், மற்றை நாராயணராதியோர் அவரது காரிய மூர்த்தியராமன்றித் துரியமூர்த்தியரன்றாம் என்பதும் உணரற்பாலனவாம். ஈண்டுக் கூறியவாற்றால் சகுணோபாசனை பற்றியுள்ள மகாலட்சுமிசமேத நாராயணரினும் பராசத்திசமேத சிவபிரானே உத்கிருஷ்டராவார் எனவும் கொள்ளற் பாற்றாம். இனி மாயாவாதிகளுடைய ஆதி சத்தியாகிய அத்தியாசசத்திக் கூடஸ்த நிர்க்குணப் பிரமமோ அக்கினியிற் சூடுபோல அபின்ன பூதையாகிய பராசத்திசமேதருத்திரசிவபதியோ உத்கிருஷ்டராவார் என்னும் உண்மை பரியாலோசிக்கற்பாற்றாம்.

மாயாவாதோபநிடதங்களாகிய ருத்திர கிருதயோபநிடதம், சரசுவதிரகசியோபநிடதம், அமிர்த விந்தூபநிடதம் மைத்திரேயோபநிடதம், ஸ்கந்தோபநிடதம், சுகரகசியோபநிடதம்; அத்துவய தாரகோபநிடதம், வராகோபநிடதம், யோகசிகோபநிடதம் (நான்காம் அத்தியாயம்) அத்தியாத்மோபநிடதம், யாஞ்ஞவல்க்கியோபநிடதம், சர்வசாரோபநிடதமுதலியவைகளிலே சீவனும் (பசுவும்), ஈசரும் (பதியும்) கற்பிதராய மித்தியராய் ஒழிக்கப்படுகின்றமையினாலே, வைதிக சிவாத்துவிதோபநிடதங்களிலே பசுவும் (ஆன்மாவும்), பதியும் (சிவபிரானும்) கற்பிதராய் மித்தியராக, அதனால் வைதிகசைவசமயம் கற்பிதசமயமாய், மித்தியாசமயமாய், நாஸ்திகசமயமாய்ப் போயொழியுமோவெனில் அன்றாமென்று நிரூபிப்பேம்.

சாபாலோபநிஷதத்திலே,

(௭) శివంశక్తించసాదాఖ్యమీశం విద్యాఖ్యమేవచ ।

என்று போந்த மந்திரத்தினாலே சிவபுராணங்களினும் சிவாகமங்களினும் பேசப்படும் சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம், ஈசுவரம், சுத்தவித்தை என்னும் சிவதத்துவம் ஐந்தும் சுருதியுக்தமாம் என்பது பெறப்பட்டது. சுவேதாசுவதரோபநிஷதத்திலே,

(௮) కాలస్వభావోనియతిర్యదృచ్ఛా భూతానియోనిః పురుషఇతి చింత్యం ।

என்று போந்த மந்திரத்தினாலே, சிவபுராணோபப்பிரும்ம

ணங்களினும் சிவாகமங்களினும் பேசப்படும் காலம், நியதி, கலை, வித்தை, ராகம், புருஷன், மாயை என்னும் வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழும் பெறப்பட்டன. இவ்வுண்மையைப் பின்வரும் (௬௩) அறுபத்துமூன்றும் இலக்க உபப்பிரும்மணத்திற் காண்க. பிரசினோபநிடதத்திலே,

(౯) పృథివీపృథివీమాత్రాచా పశ్చాపోమాత్రాచ తేజశ్చతేజోమాత్రాచ వాయుశ్చవాయుమాత్రాచ కాశశ్చాకాశమాత్రాచ చక్షుశ్చద్రష్టవ్యంచ శ్రోత్రంచశ్రోతవ్యంచ ఘ్రాణంచ ఘ్రాతవ్యంచ రసశ్చరసితవ్యంచ త్వక్చస్పర్శయితవ్యంచ వాక్చవక్తవ్యంచ హస్తౌచాదాతవ్యంచోపస్థశ్చా నందయితవ్యంచ పాయుశ్చవిసర్జయితవ్యంచ పాదౌచ గంతవ్యంచ మనశ్చమంతవ్యంచ బుద్ధిశ్చ బోధవ్యంచాహంకారశ్చాహంకర్తవ్యంచ చిత్తంచ చేతయితవ్యంచ తేజంచ విద్యోతయితవ్యంచ ప్రాణశ్చ విధారయితవ్యంచ।

என்று போந்த மந்திரத்தினாலே சிவபுராணங்களினும் சிவாகமங்களினும் பேசப்படும் பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் என்னும் பூதாதி ஐந்தும், சப்த பரிச ரூப ரச கந்தம் என்னும் தன்மாத்திரை ஐந்தும், வாக்குப் பாதம் பாணி பாயுரு உபஸ்தம் என்னும் கன்மேந்திரியம் ஐந்தும், சோத்திரம் துவக்கு சட்சு சிங்nuவை ஆக்கிராணம் என்னும் ஞானேந்திரியம் ஐந்தும், மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணம் நான்குமாகச் சேர்ந்த ஆன்மதத்துவம் இருபத்தினான்கும் பெறப்பட்டன. படவே, சிவதத்துவம் வித்தியாதத்துவம் ஆன்மதத்துவம் என்னும் மூன்றும் சுருதியுக்தங்களாம் என்ப. இவற்றுள்ளே ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநான்கும் அடிப்புறத்தும், வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழும் நடுப்புறத்தும், சிவதத்துவங்கள் ஐந்தும் தலைப்புறத்துமாக நின்ற கருத்தினாலன்றோ பிருகச்சாபாலம்.

(౧౦) ఆత్మతత్త్వమయోభాగే విద్యాతత్త్వంచమధ్యమే। తదగ్రేశివతత్త్వంతు క్రమాత్తత్త్వానిసంతిహి।

என்று கூறிற்று. இதற்கு மூலமாயுள்ள மந்திரம் மாயாவாதிகளால் சிலகாலத்திற்கு முன்னே பெயர்த்தொழிக்கப்படுதற்கு முன்னர்ப் பிருகச்சாபாலோப நிடதத்ததாமென உணரக்கிடந்ததென்னும் வாய்மையைப்பழைய ஆலாசியமான்மியப் பதிப்பின் இருநூற்று முப்பத்தினான்காம் பக்கத்திற் காண்க.

பிரசினோபநிடதம் சுவேதாசுவதரோபநிடதம் பிருகச்சாபாலோபநிடதம் என்பவைகளிலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட மூவகைத் தத்துவங்களின் பிரிவுக்கு உபப்பிரும்மணமாகப் பிரமாண்ட புராணத்து முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்.

(౧౧) భూమిరాపోనలోవాయు రాకాశ గంధమేవచ। రసోరూపంస్పర్శశబ్దో పస్థపాయుర్పదానిచ। పాణివాగాఘ్రాణజిహ్వాత్వక్ చక్షుశ్శ్రోత్రమేవచ। అహంకారశ్చబుద్ధిశ్చ మనఃప్రకృతి పూరుషౌ। నియతిఃకాలరాగౌచ కలావిద్యేచమాయయా। శుద్ధవిద్యేశ్వరసదాశివశక్తిశివాఇతి। ఏతాషట్త్రింశదాఖ్యాతా స్తత్త్వసోపానపంక్తయః॥

பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், கந்தம், ரசம், ரூபம், பரிசம், சப்தம், உபஸ்தம், பாயுரு, பாணி, பாதம், வாக்கு, ஆக்கிராணம், சிங்nuவை, துவக்கு, சட்சு, சோத்திரம், அகங்காரம், புத்தி, மனம், பிரகிருதி, புருஷன், நியதி, காலம், ராகம், கலை, வித்தை, மாயை, சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சதாசிவம், சத்தி, சிவம் என்னும் முப்பத்தாறும் தத்துவ சோபானங்களாம் என்று கூறிற்று. இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் சிவபிரானை அறிதற்குரிய படிகளாதலினாலன்றே ஸ்ரீமூலர் "முப்பதுமாறும் படிமுத்தியேணியாய்" என்றும், அருண்மொழித்தேவர் "பேணுதத்துவங்களென்னும் பெருகு சோபானமேறி யாணையாஞ் சிவத்தைச் சாரவணைபவர்" என்றும் கூறியருளினார்கள். வாயுசங்கிதை.

(౧౨) పంచభూతానితన్మాత్రాః పంచకర్మేంద్రియాణిచ। జ్ఞానకర్మవిభేదేన పంచపంచవిభాగశః। మనోబుద్ధిరహంఖ్యాతి గుణాః ప్రకృతిపూరుషౌ। రాగోవిద్యాకలాచైవ నియతిఃకాలఏవచ। మాయాచశుద్ధవిద్యాచ మహేశ్వరసదాశివౌ। శక్తిశ్చశివతత్త్వంచ తత్త్వానిక్రమశోవిదుః॥

பூதாதி, ஐந்து (பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம்), தன்மாத்திரை ஐந்து (சப்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம்), கன்மேந்திரியம் ஐந்து (வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபஸ்தம்), ஞானேந்திரியம் ஐந்து (சோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, சிங்nuவை, ஆக்கிராணம்), மனாதி நான்கு (மனம், புத்தி, அகங்காரம், பிரகிருதி) என்னும் இருபத்தினான்கும் ஆன்மதத்துவமாம். வித்தியாதத்துவம் ஏழு (புருஷன், ராகம், வித்தை, கலை, நியதி, காலம், மாயை), சிவதத்துவம் ஐந்து (சுத்தவித்தை, மகேசுரம், சதாசிவம், சத்தி, சிவம்) என இங்ஙனம் முப்பத்தாறு தத்துவங் கூறிற்று. பின்னரும், வாயுசங்கிதை,

(౧౩) తస్యాంవిక్షోభ్యమాణాయా మాదౌనాదస్సముద్భవః॥ నాదాద్వినిస్సృతోబిందు ర్బిందోర్దేవస్సదాశివః। తస్మాన్మహేశ్వరో జాతశ్శుద్ధావిద్యామహేశ్వరాత్। సావాచామీశ్వరీశక్తి ర్వాగీశాఖ్యాహిశూలినః। యాశావర్ణస్వరూపేణ మాతృకేతివిజృంభతే। అథానంతసమావేశా న్మాయాకాలమవాసృజత్। నియతించకలాంవిద్యాం కలాతోరాగపూరుషౌ। మాయాతఃపునరేవాభూదవ్యక్తం త్రిగుణాత్మకం। త్రిగుణా

இதன் திராவிட மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:—வாயுசங்கிதை.

இறைவனே டொன்றாயுறை பராசத்தி யெள்ளினிலெண்ணெய் தோன்றுதல்போ, னெறியினிற் சிருட்டி காலத்தில் வந்து தோன்றிடு நிகழ்த்தியவதன்பின், முறையினிற் கிரியாசத்தி தோன்றிடு மான்மூளைத்த வச்சத்திதான் பொருந்தி, யுறைதரு மூலப்பகுதியையேவ நாதம் வந்துற்றிடு மன்றே.

(தொடரும்.)

சி. சேந்திநாதய்யர்.

பிழை திருத்தம்.

அ-ம் இலக்கப்பத்திரிகை.

189-பக்கம் இடப்பக்கத்து 141-ம் வரியிலே போந்த “அவ் வடமொழிச்” என்றதின் பின் “சிவஞான போதப்பொருளே தென்மொழிச்” என்றதைச் சேர்த்து வாசிக்கவும்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்டசாத்திர மான்மிய விளக்கம்.

“மெய்கண்ட சாத்திரம்” என்பது மூவொரு மொழிகள் ஓரிரு சந்தியாய் மாறுபாடின்றித் தம்முட்டொடர்ந்து முடிந்து நிற்பதோர் மங்கல வாக்கியம். அதனுள் முன்னையது இரண்டாவதன் றொகைநிலைத் தொடரும் பின்னையது இறந்தகாலப் பெயரெச்சத் தொடருமாய் மெய்ப் பொருளைக்கண்டசாத்திரம் எனச் சைவசித்தாந்த சாத்திரத்திற்குக் காரணச் சிறப்புப் பெயராயிற்று. என்னை ? அசத்திய போதவியாபார மலைவுறு பொருள்களின் முட்டுப்பாடறுத்து யதார்த்தாநுபவ நிலையைக்காட்ட வல்லது அதுவேயாகலின்.

ஈண்டு மெய் என்றது பிருதிவியாதி நாதமீறுயுள்ள தத்துவங்களை யெல்லாங் கடந்து நின்று தோற்றக் கேடுகளின்மையின் நித்தமாயும் நோன்மையாற்றன்னை யொன்றுங் கலத்தலின்மையிற் றூயதாயும் தானெல்லாவற்றையுங் கலந்து நிற்றலின் வியாபகமாயும் விகாரமின்றி ஒன்றேயாய் விளங்காநின்ற முதற்பொருளாகிய சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்தநுபவிக்கும் மோக்ஷாநுபவப்பேற்றையே யாமென்க. “மெய்ப்பொருள்” “செம்பொருள்” என்று அதுகுறித்தே மேலோர் கூறியதூஉங் காண்க. இனி அதனைக்காண்டலாவது அதற்கு வேறுயுள்ள பொய்ப்பொருளனைத்தையு நியாய முகத்தானிராகரித்துச்சென்று உள்ளவாறே பிரத்தியக்கமாயறிதல்; எனவே, அவ்வநுபவப்பேற்றைக் கரதலாமலக மெனச் சந்தேக விபரீதங்களொழித்துக் காட்டாநின்ற சாத்திரம் இதுவே யென்பது பெற்றாம்.

அல்லதூஉம் “கண்கண்டதெய்வம்” “கைகண்டபலன்” என்றற்றொடக்கத்து உலகவாய் பாடுகள்போல மெய்கண்ட சாத்திரம் எனப்பிரத்தியக்க உறுதிப் பொருட்டாய் வழங்கப்படுவதுமாமென்க. என்னை? உலகத்தின்கட் பல்வேறு வகைப்படவிரிந்து கிடக்குஞ் சாத்திரத் தொகுதியுள் மக்களுயிர்க்கு இன்றியமையாத வீடுபேற்றுறுதி பயத்தற் சிறப்புடை உண்மைநூலாகக்கண்டு சான்றோராற் றெரிந்தெடுக்கப்பட்டதூஉம் அதுவே யாகலின். அதுபற்றியன்றே அம்மெய்ந்நிலைகண்டு தெரித்தருளிய சந்தான சாரிய அடிகளை “மெய்கண்டதேவர்” எனக்காரணக்குறியான் உலகம் போற்றி வழிபட்டொழுகுவதுமாமென்க. “பொய்கண்டார் காணாப்புனிதமெனு மத்துவித - மெய்கண்ட நாதனருண் மேவு நாளெந்நாளோ” என்பதே அதுவாம். ஈண்டுப் பொய்கண்டார் என்றது வேதத்திலே பூருவபக்கமாகக் கூறப்பட்ட ஆன்மா இந்திரியம் பூதம் முதலிய ஒவ்வொன்றனையே மெய்ப்பொருளெனக் கொண்டு மயங்கும் ஏகான்மவாதி உலகாயதன் பாஞ்சராத்திரி முதலாயினோரை அன்னோர்தத்தம் நூற்பிரமாண நெறியையே மற்சடமுட்டியாகப் பற்றி விடாது மயங்குபவாகலின் மெய்ப்பொருள் காண்டல் அவர்க்கு அரிதாயிற் றென்க. இனிப் “புனிதமெனு மத்துவித மெய்” என்றது சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த உண்மை நிலையினை. “சுத்த சத்தை” “விசிட்டசத்தை” எனத்தார்க்கிகர் வழங்கு மாற்றானுமறிக. எனவே, இதற்கு மறுதலையாய சாத்திரங்களெல்லாம் பசுபாச ஞானப் பொய்ப் பொருள் போதிக்கும் பொய்ந்நூல்களென்பதூஉம் இதுவே பதிஞானமாகிய மெய்ப்பொருள் போதிக்கும் மெய்ந்நூலென்பதூஉம் தெள்ளிதிற்றுணியப்படுமென்க.

இனி மெய்கண்ட சாத்திரம் என இறந்தகாலவாய் பாட்டான் வழங்கப்படுமேனும் மெய்ப்பொருளைக் காண்டற்குக் கருவியாகிய சாத்திரம் என எதிர்காலப் பொருட்டாய் அது தன்னைக் கடைப்பிடித்துணரு நெறிப்படு மாந்தர் உண்மைப் பொருளை ஒருதலை யாகக்கண்டே விடுவராகலின் அத்துணிவு பற்றி இறந்த கால வாய் பாட்டான் வழங்கப்படுவதாமெனக் கோடலுமொன்று.

அல்லதூஉம் பொய்ந்நெறி காட்டுவானொருவன் பிறநெறிகளை யெல்லாமறைத்துத் தன்னெறி யொன்றே மெய்ந்நெறியெனச்சாதிக்குமாறு போலாது மெய்ந்நெறி காட்டுவானொருவன் பிறநெறிகளை யெல்லா மெடுத்து அவ்வவற்றின் றாரதம்மிய வேறுபாடுகளைச் சந்தேக விபரீதங்களறக் காட்டி நியாயமுகத்தானிரா கரித்துச் சென்று இதுவே மெய்ந்நெறியாமென நிறுத்துமாறு போலப் பிறநூற் பொருள்களை யெல்லாம் முறையானே ஒவ்வொன்றாகத் தன்னிடத்து எடுத்துக் காட்டி அவ்வவற்றின் றாரதம்மிய வேறுபாட்டு வழூஉப்படு கோள்களை ஐயந்திரிபற நியாய முகத்தானிரா கரித்துப் பூருவபக்ஷப்படுத்தி இதுவே மெய்ப்பொருள் என உண்மையநுபவநிலையை உள்ளவாறே காட்டுதலானும் இது “மெய்கண்ட சாத்திரம்” என வழங்கப்படுவதாமென்றுணர்க.

அது பற்றியன்றே இதனைச் சித்தாந்த சாத்திரம் எனவும் இந்நூனுதலிய பொருளையே சித்தாந்தம் எனவும் எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுள் ஆதிக்கண்ணே ஆணைதந்து நிறுத்தியருளியதுமாமென்பது. என்னை? சித்தாந்தம்-முடிந்தமுடிபு. அதாவது தனக்கு மேற்பட்டதொரு கொள்கையுமிலதாய் முடிந்து நிற்பது சித்தாந்தம். அல்லதூஉம் வாதிக்கப்படுவது பூருவபக்கமும் வாதிப்பது சித்தாந்தமுமாம். எனவே சைவசமயநூன் மற்றெல்லாச் சமயநூல்களையும் பூருவபக்கம்பண்ணி நிற்றலானும் அதனைப் பூருவபக்கம் பண்ணற்குப் பிறிதோர் நூலும் இன்மையானும் அதுவே சித்தாந்த மாமென்ப வாகலினென்க.

அற்றேல் இச்சித்தாந்தம் யாண்டுப் பெறப்பட்டதெனின்? முழுமுதற் கடவுண் மேன்முகத்துதித்த காமிகம் முதல்

வாதுள மீறாய சைவாகமத்திற் பெறப்பட்டதென்பது. எனவே, ஆகமாந்தம் என்னும் ஞானபாதப் பொருளே யோகரூடி நாமமாகிய சித்தாந்தம் என்னும் பெயரையுடையதாமென்க. அது "சித்தாந்தமே சித்தாந்தம் அவைக்கு வேறானவை பூருவபக்ஷங்கள்" என இரத்தினத்திரயத்திலும் "இந்த எல்லையில் சிவன் வெள்ளிமலையாகிய கைலாசத்திலே சனகர் முதலிய முனீந்திரர் களுக்குத் திரிபதார்த்தப் பொருள்களினாலே சம்மித மாகியும் இரகசியமாகியும் ஆகமாந்தம் என்னும் பெயர்த்தாகியும் உள்ள சித்தாந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்" எனக்காந்தத்திலும், "இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வம் என்பவை சிவனது மற்றை முகங்களிற் பிறந்தன? காமிகம் முதலிய சிவஞானம் ஊர்த்துவச்சுரோதோற்பவங்களாகி மேன்முகத்திற் பிறந்தன. முன்கூறிய சகலநூல்களையும் பரமசிவன் பூருவபக்கமாகச் சொன்னார். அவற்றையெல்லாங் கீழ்ப்படுத்திப் பரமார்த்தமாகத் தவிரற்பாலனவுங் கொள்ளற் பாலனவும் ஆகியபொருள்களை நிச்சயிக்கும் சிவசித்தாந்தங்களைச் சொன்னார். சித்தாந்தமாவது காமிகம் முதலியனவாம். இதில் உயர்ந்தது பிறிதொன்றுமில்லை. இந்தச் சைவநூலே மூலமாம். சதுர்வேதங்களும் இதினின்றும் பிறந்தனவாம். சைவமே வைதிகமெனப்படும். வைதிகமே சைவமெனவும்படும். சைவம் வைதிகத்தில் அடங்கியும் அடங்காமலும் இருக்கும். வைதிகமும் சைவத்திற்றாழ்ந்தது. முனிவரரே? அற்றாயினும் சைவம் வேதப்பொருளோடு ஒற்றுமையாய் இருத்தலால் வைதிகம் என்றும் வேதசாரம் என்றும் கூறப்படும். சிவப்பிரகாசமாகிய சிவஞானம் பரஞானமாம். பசுபாச பதார்த்த போதகமாகிய வேதம் முதலியன அபரஞானமாம். இராத்திரியில் மனிதரது கண்ணும் பூனையின்கண்ணும் விலக்ஷணமாய் இருப்பதுபோல இந்தப் பரஞானமும் அபரஞானமும் விலக்ஷணமாய் இருக்கும்" எனக் காமிகத்தினும் கூறுமாற்றான் அறிக. இதனால் வேதோபநிடத சாரசிவாக மாந்த உண்மைப்பொருளே சித்தாந்தமா மென்பதூஉம் அதுவே மெய்கண்டசாத்திர போதகமாகிய மெய்ப்பொருளா மென்பதூஉம் பெறப்படுமாறு காண்க.

இனிச் சனகராதி இருடிகள் நால்வரும் வேதோப நிடதங்களை அனேககாலம் பயின்றோதியும் ஞானம் நிலைக்கப்பெற்று உண்மை நெறிகாண மாட்டாராய்ப் பின்னர் ஆகமாந்தம் என்னும் பெயர்த்தாகிய சித்தாந்தத்தையோதி ஞானநிலை பெற்று உண்மை கண்டவராயினர் என்று சங்கர சங்கிதை கூறுமாற்றான் அதுபற்றியே அஞ்ஞான்று தொட்டிஞ்ஞான்று காறும் அவ்வேதசார சித்தாந்த சிவாகமாந்தம் "மெய்கண்டசாத்திரம்" என யாண்டும் வழங்கப்படுவதாமென்பதூஉமுணர்க.

இனி ஆகமம் என்புழி ஆ - பாசம் எனவும், க - பசு எனவும், ம - பதி எனவும் பெறப்பட்டுத் திரிபதார்த்தலக்ஷணங்களை உணர்த்துவது எனப்பொருடந்து நிற்குமாறு போலவே இதுவும் அவ்வாகமத்திற்கு மாறுபடாவண்ணம் "மெய்கண்டசாத்திரம்" என மும்மைச்சொற்களான் முடிந்து நிற்றலின் அம்மும்மைச்சொற்களும் முறையே பதி பசு பாசம் என்னும் மும்மைப் பொருள்களாகிய ஞாதரு ஞானஞேய திரிபுடிலக்ஷணங்களே இந்நூனுதலுறு பொருளா மென்பதையும், அவற்றுள் இடையாய் பதம் மூவெழுத்துக்களை உடைத்தாய் நிற்றலின் ஆன்மாக்கள் மூவகைப்படுவர் என்பதையும் கடையாய் பதம் ஐந்தெழுத்துக்களை உடைத்தாய் நிற்றலிற் பாசம் ஐவகைப்படும் என்பதையும் குறிப்பானுணர்த்திய வாறாமென்க.

அற்றேல் பதிப்பொருட்டாகிய மெய் என்பது ஏனைச்சொற்கள் போன்று அப்பதியிலக்கணந் தோன்ற ஒன்றேயாய் நில்லாது ஈரெழுத்துக்களாய் நின்றதென்னையெனின்? அறியாது வினாயினாய் "ஒருருவாயினை மானாங்காரத்-தீரியல்பாய்" என ஆளுடைய பிள்ளையார் திராவிட வேதத்தில் ஆணையிட்டருளியவாற்றான் அது தெளியப்படுமென்க. என்னை? பதிப்பொருள் ஒன்றே சிவம் சத்தி என்னும் இருகூற்றதாயும் விளங்குவதாம் என்றாராகலினென்பது. ஈண்டுச் சத்திஎன்றது அருள். அது அக்கினியிற் சூடுபோலச் சிவத்தினிடத்து அனாதியே அபின்னமாயிருக்கும் ஓர் வல்லமை.

இனி மெய்கண்ட சாத்திரம் என்பது ஈரைந்தெழுத்துக்களான் இயைந்து மெய்ம்முதன் மெய்யீறாக முன்னும் பின்னும் மோனாக்ஷரத்தையே கொண்டு நிற்றலின் ஆன்மாவுக்கு அந்தர் முகத்தும் பகிர் முகத்தும் மோனானந்தமேயாகும் அதீதாநுபவ (வீட்டின்ப) த்தைப் பயப்பதாகிய சாத்திரம் இதுவே என்றுணர்த்திய வாறாமென்பதூஉம் பெறுதும். ஈண்டு ஈரைந்தாய எண் ஆன்மாவைக்குறித்து நின்றவாறும் அது "எட்டினோ டிரண்டும் மறியேனையே" "எட்டுமிரண்டுமறிவித்தானென்னந்தி" என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகளானுந் தெளிக.

இனி இப்பெற்றித்தாய சித்தாந்தசாத்திரம் சமஷ்டி வியஷ்டிகளின் பாற்பட்டுச் சமஷ்டியில் மெய்கண்ட சாத்திரம் எனவும் வியஷ்டியில் திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப் படியார், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், இருபா விருபது, உண்மைவிளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைநெறிவிளக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம் எனவும் நிலையுதல்பெற்று விளங்கும். இவற்றுள் பரம கருணாநிதியாகிய சிவபிரானால் ஆன்மா நுக்கிரக நிமித்தம் நந்திகேசுவரருக்கு ஆதிக்கண்ணே அறிவுறுத்தருளப்பட்ட தாகலிற் சிவஞான போதம் முதனூலும் அதன்வழித்தாய் முடி பொருங் கொப்பப் பிற்காலத்து வேண்டுவன புணர்த்து விரித்தல் யாப்புற அருணந்திதேவரால் அருளிச் செய்யப்பட்ட தாகலிற் சிவஞான சித்தியார் வழிநூலும் அவ்விருநூற்கும் ஒருசிறை தொடங்கித் திரிபுவேறுடைய வாய்க் கொற்றங் குடியார் முதலிய குரவரால் அருளிச் செய்யப்பட்டவாகலின் இருபாவிருபது முதலியன புடைநூலுமா மென்றுணர்க.

இனி இதுகாறுங்கூறிப்போந்த வாற்றான் இச்சாத்திரம் மாநிலத்துதித்த மக்கட் பிறப்புண்ட மாந்த ரெல்லோர்க்கும் இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றாய மெய்ப்பொருள் பொதிந்த பொக்கசமாக ஒப்பு வேறிலதாய் விளங்குவ தொன்றாமென

வெள்ளிடைமலைபோற்றெள்ளிதிற் புலப்படா நிற்கவும் நம் மனோர் சிலர்தாம் அன்னதை உணராது பண்டைநாண் முதல் இன்றுநாள்காறும் அந்நெறிதழீஇய சைவாசிரியர்தம் உண்மைப் பேற்றையும் இற்றெனக் கருதாது "பாரிலுள்ள நூலெல்லாம் பார்ப்பானேன் சித்தியிலே - யோர்விருத்தப் பாதி போதும்." எனக்கூறிய சத்தியவாக்கையும் உய்த்துணர்ந்து நோக்காது "பாதிவிருத்தத்தாலிப் பார்விருத்தமாக வுண்மை-சாதித்தார் பொன்னடியைத் தாள் பணிவ தெந்நாளோ." எனப்போற்றிசைத் தருளியதிருவருட்சீரியர் பெருமையுந்தெளியாது கொன்னே பசுபாச போதக வேற்றுநூல் விழைந்து வாணாண் முழுதும் வீணாளாக்குப வென்கொலோ அறியேம். அவர் அப்பெற்றியராதல் பாற்கடற்பிறந்து அதிற்றிளைந்தாடும் மச்ச சாலங்கள் பாலினை அருந்தாது அதற்கு வேறாய அசுத்த உணவுகள் தேடிவருந்துமாறுபோல அவரது ஊழ்வலி இருந்தவாறேயா மாகலின் அதுபற்றி இகழாது அன்னோர் தவக்குறைக்கிரங்கி மற்றேனையோர் பலரும் இந்நூல் தன்னையே ஒருவரு முணராப் பரமவீட்டுப் பேரின்பம் அளிக்குங் கழிபெருங் சாமக்கிழத்தி யெனத்தழீஇ ஒருதலையானே அல்லும் பகலும் அயர்வறப் பயின்று சன்மார்க்கநெறிகடைப்பிடித்தொழுகுவாராக.

இனியாம் இதுபற்றி ஈண்டுக் கூறப் புகுந்த தெற்றிற்கெனின். இம்மெய்கண்ட சாத்திரம் இற்றை நாட்குப் பன்னூறுண்டுகண் முற்படவே நந்தம் சைவப்பெரியோர் திருவாணையாற் சர்வசீவோபகாரார்த்தம் சைவபுண்ணிய பரிபாலாநு சந்தானசத் புருஷோத்தம சீலர்பலராற்போற்றி வெளியிடப்பட்டு நாளது காறும்யாண்டும் வழங்கப் படுவதாயினும்அது தன்னுட்சிதைவு கொண்டு ஒரோ வொன்றுகத் தனித்தனியே அங்கும் இங்கும் பலவாறாய்ப் பரந்து கிடத்தலின் அது தன்னைமுறையே ஆய்தலுறுவான்றொடங்கிய அதிகாரி கட்கு அவ்வாராய்ச்சிக்கட்படும் ஆசங்கையாகிய தடைகளைந்து சேறற்கு இடையூறு நிகழுமாகலான் அது நிகழாவண்ணம் மற்றஃது முற்றும் ஒன்றாயிருத்தல் இன்றியமையாததொன்றாமெனநன்காராய்ந்து துலக்கம் பெரிதுற ஒன்றுபடுத்துச் சுத்த பாடமாய் முத்திரீகரிக்கப் பட்டுள்ள புத்தகம் ஒன்று நிகழும் (எவிளம்பிஸு பங்குனிமீ 1உயில் நிகழ்ந்த) எம் உபந்நியாச காலத்தில் நந்தமக்குக் காஞ்சி - நாகலிங்கமுதலியார் என்பவர் மனமுவந்து பரிவினீந்திடப்பெற்று நோக்குழிக் கழிபேருவகை யெய்தினேமாகலின் நம்சிவநேயச் செல்வர் யாவரும் மற்றதன்பெருமை நன்குணர்ந்து கடைப்பிடித்தொழுகுமாறே கூறப்புகுந்தா மென்க.

ஞானனந்த சுவாமிகள்

ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகளாதீனம்.

திருவானைக்காவுலா.

அடிமுடியுங் காணா தரியயன்று னஞ்சிப்
மடியில் விழுந்திறைஞ்சும் பண்போ—விடையரன்மேற்

பைஞ்சிலந்தி நூலைப் பறித்தகற்றி யேபணியுங்
குஞ்சரமோ வென்னவிழுங் கொங்கையாள்-வஞ்சியுமை

காணா தரன்கலந்தாற் காயத் திவையழுந்தில்
வீணா வாரமா மேயென்றே—சேணுடர்

வீடார மானதனி வில்லா ளனையொருநாட்
கூடாத காதற் கொடுமையோ—நீடறிவால்

மாணிக்க முன்னு மணியொன் பதுமகத்தி
லூணிப் *பசுவுறுப்பென் றுன்னியோ—காணும்

அவையவத்தின் றெல்லை யபிராம மெல்லாம்
இவைகரக்க லாகாதென் றென்றே—கவினிசைத்த

நாணுதி யாபரண நான்கெய்தி யோகவமாம்
பூணா மத்தனையும் பூணுதாள்—பாணியுழைக்

கன்றேந்தி யைத்தழுவக் கண்டகன வைப்பிரிந்த
வன்றே விழிக்கெழுதா வஞ்சனத்தாள்—தென்றிசையி

லோடாத காற்றே றொழிந்தா லுருவிலிக்கு
நீடாழித் தோ நிதம்பத்தாள்—வரடாத

கங்குற் களிறு கருப்புச் சிலைமலர்க்கோல்
திங்கட் கவிகைகுயிற் சின்னமீன்—தங்குகொடி

கட்டாண்மை வேள்குறும்பு காலமலாக் காலத்து
முட்டா துதவிவினை மூட்டுவாள்—எட்டான

தோளானை யாறு பருவத்தி லுந்தொழுது
நீளா தரங்கூரு நெஞ்சினுள்—கேளார்சொற்

கேளா தனவரைதங் கேதத் திருப்பாலை
வாளார் தடங்கண் மயிலொருத்தி—வேளாடற்

பாண முதவுபொழில் பார்க்கவா வென்றழைப்ப
வாணுதல் போதகற்று வான்சென்றாள்—நீணிலம்

ஐந்தின் மாமு மடர்ந்து கிளர்காவில்
வந்துவளர் தேமாவை மாமகிழை—முந்தியகல்

லாலை வடத்தை யருச்சுனத்தை யாததிதனைப்
பாலையை வேயைப் பலாத்தன்னை—நீவியைப்

புன்னையைக் கூவிளையைப் புன்கைப் புனக்கடம்பை
வன்னியைக் கொன்றையை மாதுளை—தன்னைச்

---

* வலனென்னு மசுரன் யாகப்பசுவாக வந்தபோது, தன் தேக வுறுப்புகளெல்லாம் நவமணிகளாக வேண்டுமென்று தேவர்களை வேண்ட, அவர்களவ்வாறே செய்தனரென்பது கதை. "தானவனுகம் பெருமாசிலா மணிச்சம்பந்தனே" என்னும் பண்டார மும்மணிக்கோவையாலு மிதனையுணர்க.

சினைதரு பாதிரியைத் தில்லையைச் சாயாப்
பனையை யிலந்தையைப்ப ராயைப்—* புனைகுருந்தை
நெல்லியை நோக்கினா ளித்தருவை நீழலெனச்
சொல்லி யவற்றைத் தொழுதிட்டாள்—எல்லை
யறிந்தாள்போ யப்பதிகட் டோறு மங்கங்கே
செறிந்தா ளெனக்களித்தாள் சித்தம்—புறந்தழைத்த
நன்னாவல் கண்டாள்வெண் ணாவலரனைக் கொண்டு
தன்னாவ நீரத் தழுவினாள்—என்† னாயன்
தானன்றோ நீயென்னுஞ் சம்புவே யென்றோதும்
ஆனந்த மாகும் மவசமுறும்—ஏனென்னும்
பங்கிற் பசுங்கொடியைப் பாலிக்கும் பாகரே
செங்கைச் செழுநீர்த் திரடிரட்டுஞ்—சங்கரரே
யென்னுஞ் சிவமருள்கொண் டிப்பாவை நிற்பாளை
யன்ன நடையா ரரவணைத்—துன்னறிவு
பேர்ந்ததோமின்னேரம்பெம்மான்வெண்ணாவலிடஞ்[ன்
சோந்ததோவாங்கவரைச்சென்றுதொழ-நேர்ந்தெழுகெ
றுற்றி யணைத்துவரு மவ்வளவி லண்டரெலாம்
போற்றி சயசய போற்றியென—நாற்றிசையுஞ்
சேணுடர் மண்மேற் றிரண்டுவரக் கல்லாரப்
பூணான் கயிலைப் பொருப்பினான்—வாணன்
குடமுழவு நாரதனார் கோதிலி யாழும்
இடமுடைய மூவ ரியலும்—படரும்
திருச் செவியி னாயேன் றெளிவிலாப் புன்சொ
விருத்தி யருள விசைவோன்—வரத்திற்
சிறக்கும் பயனாற் செருக்கியே செத்துப்
பிறக்குந் தெய் வங்கள் பெருமான்—நிறக்குமரட்
சேவினான் கூடற் றிருவீ தியில்விறகு
‡ காவினான் றென்னனைக் காவினான்—பூவினான்
சம்பு முனிகௌரி தந்தி சிலந்திகனல்
வெம்பு பரிதிமதி விண்ணவர் கோன்—கும்பமுனி
தீர்த்த மகளிர் திருமால் பரவவருள்
மூர்த்தி யவனி முழுதாள் வோன்—மாத்தேரின்
வந்தான் மற் றவ்வளவின் மாதரார் வீதியிற் கண்
டிந்தா தொழுபவனி யென்றுரைப்பச்—* சந்தாபம்
ஆறினாள் பேரழகுக் காருமொவ்வா தீரென்று
கூறினாள் கைதலைமேற் கூப்பினான்—தேறினாள்
பித்தரே யாதிப் பெருஞ்செல்வ ரேமடவார்க்
கெத்தரோ வெண்ணாவ லீசரே—நித்தம்
புதியரே பேராரம் பூண்டபெரு மானே
அதிவிரக மானே னணையீர்—மதனனென
தாருயிரைக் காய்ந்தா லனைத்துலகு மாள்வரெனும்
பேருமக்குண் டாமோ பெருமானே—நீருருவால்
உம்மை வகுத்த முறையா லுமக்குமையாள்
அம்மை† கிடீ ரெம்மையிடத் தாளுவீர்—இம்மையில்யான்
றானு மவள்போற் றவத்திகிடீர் தாழ்ந்தசடை
காணுமிமை யாதகண் ணுங்கிடீர்—யானு‡ நெடு
மாலுடனே வந்தேன் மலைவேளைப் பெற்றேனத்
தாலு மவளாகுந் தப்பாதே—ஏலுமவட்
கொற்றைப்பா கந்தா னுதவியது வாங்கரிதேல்
மற்றைப்பா கந்தரினும் வாழேனே—கொற்றவரே
என்று மதியா திசைத்தா ளிறையோனு
மன்ற லணிதார் வழங்குமோ—குன்றளித்த
வல்லிக்காத் தானஞ்சி மாரனைவாட் டேலென்று
சொல்லிக்காத் தானவளுஞ் சோர்வற்றா—ளெல்லையிலா
மாதர் பலரு மயங்கி §மடலேற
மேதகு திண்டேரில் வீதிதொறும்—பூதரமாம்
வில்லைக் குனித்தான்வெண் ணாவனிழல் வீற்றிருந்து
தொல்லைச் சிலந்திமுடி சூட்டினோன்—தில்லைச்

---

* முன்னர் அச்சிட்ட பதிப்பில் 'புனைகுருந்தை' என்பதன் பின். ௯௯-ம் பக்கமுதலில் ௯௫-ம் பக்கமுதலிலிருக்கவேண்டிய தொடைமாறி வந்தும், ௯௯-ம் பக்கத்து இரண்டாந்தொடை ௯௬-ம் பக்கத்து முற்றொடையாக மாறிப்போயும், பொருள் விபரீதப்பட்டுக்கிடக்கின்றது. இத்தடுமாற்றம் ஈயத்தகடிட்டு இடைவெளி ஒப்பனை செய்தபோது அச்சுக்கூடத்திலுண்டானதே - பரிசோதனை செய்தவர் இதனைத்திருத்தாதது கொடிது! இதனிடையில் 'கும்பமுனி' என்னுந் தனிச்சீரொன்று, மாறிவந்த அடுத்த அடியோடு தளைபொருந்தாமை கண்டு அதனைக் 'கும்பன்' என்று குறைத்துப் பிழைதிருத்தத்திற் காட்டியிருப்பது கொடிது! கொடிது! இவ்வநியாயத்தை விசாரிப்பாரில்லையே!!

† நாயன் - தலைவன்; நாயனுமடிமையு நாட்டியதாகு மென்றார்பிறரும். இதன் பெண்பால் நாய்ச்சி என்பது.

‡ காவினான் - சுமந்தவன்.

* சந்தாபம் - என்பது மன்மதன் பாவபாணம் ஐந்திலொன்று. இதனைச் சிந்தாமணி. காந்தருவ தத்தை - ௨௧௬-ம் பாடலுரையிற் காண்க.

† கிடீர் - அறிவிரென்னும் பொருளது. ஒழிவிலொடுக்கத்தில் 'மாயோகவாசகத்தைக்கிட்டில் நரகங் கிடீர்' என்பதனுரையாற் காண்க.

‡ நெடுமாலுடனே வந்தேன்; மலைவேளைப் பெற்றேன்; இவை தனக்கும் பார்வதிக்குஞ் சிலேடை: நெடிய திருமாலுடன்பிறத்தல், பெருமயக்கத்துடன் வருதல், எனவும், குன்றுதோறாடுங் குமரக் கடவுளைப் பெற்றேன், பொருகின்ற மன்மதன் வந்து வருத்தப் பேற்றேன், எனவும் பொருள்.

§ மடலேறல் என்பது தலைவிகாமங் கைம்மிகுந்து தான் விரும்பிய தலைவனிணங்காதபோது பனைமடலாற்செய்த குதிரையேறி வீதிவலம்வந்து தன்னையுங் குதிரையையுங் கொளுத்திக்கொண்டுயிர் விடுத்து அப்பழியை அவன்மீது சுமத்துதல்.

சிவாலயத்தா னெங்கள் செழுநீர்த் திரளான்
* உவாவனத்தான் போந்தா னுலா.

மெய்த்திறலோன் வில்லடியு மீனவன்கைம் மாறடியும்
புத்தரெறி கல்லும் பொருத்ததென—முத்தலைவர்

செஞ்சொற் றனைவிரும்புஞ் சீர்ச்சம்பு நாதாவென்
புன்சொற் றனையும் பொறு.

திருவானைக்காவுலா முற்றிற்று.

பதார்த்த தீபிகை மூலமும் அதன் உரையும்.

அஃதங்ஙன மாகுக; தொகை கூறல் பொருட்கிலக்கணமாகுமா? அப்பொருளின் பொதுவிலக்கணமுஞ் சிறப்பிலக்கணமுமென்ன? கூறுக என்பையேல்; பொருண்மைச்சாதி யுடைமையாதல் குணமுடைமையாதல் சமவாயி காரணத்தன்மையாகிய சாதியுடைமையாகுதல் பொருட்குப் பொது விலக்கணமெனவும் அவ்வியாத்தி முதலிய முக்குற்ற நீங்கியதன்மை அதற்குச் சிறப்பிலக்கண மெனவுங் கொள்க. நவத்திரவியத்தையும் அடக்கி நிற்றலால் திரவியத் தன்மையென்பதும் பார்த்திவப் பொருளெல்லாவற்றையும் அடக்கிநிற்றலால் பிருதிவீத்துவம் என்பதும் பொது. பிந்திய சிறப்பிலக்கணமென்பது இலக்கியத் தன்மையை வரைந்து கொள்வதனோடு நியதமாய் ஒப்ப நிற்பது. இலக்கியத்தன்மையை வரைந்து கொள்வதாகிய பிருதிவீத்துவ சாதியோடு அதன் சிறப்பிலக்கணமாகிய நாற்றமுடைமை நியதமாய் ஒப்ப நிற்பதை யநுபவத்திற்காண்க. ஆவிற்கலைதாடியுடைமையு மதற்குதாரணமாகும். நியதமாய் ஒப்பநிற்பது, நாற்றமுள்ளவிடத்தே பிருதிவித்தன்மையுளதாதலும், பிருதிவீத்தன்மையுள்ளவிடத்தே நாற்றமுளதாதலுங் காணப்படுதல். இங்ஙனங் கூறியது வியாவர்த்தக நோக்கிய விலக்கணமா? வியாவகாரிக நோக்கிய விலக்கணமா? எனவினவில்; வியாவர்த்தக நோக்கிய தென்னில் எங்கே - யெங்கே வியாவிருத்தியுண்டோ அங்கேயங்கே வியாவர்த்தக முண்டு எனவியாவிருத்தியிலும்; எங்கேயெங்கே அபிதேயத்தன்மையுண்டோ அங்கேயங்கே. பிரமேயத்தன்மையுண்டு என அபிதேயத்தன்மை முதலியவற்றிலும் அதி வியாத்தி நேரிடும்: என்க அங்ஙன முண்டாகாமைப் பொருட்டு வியாவிருத்திக்கும் அபிதேயத்தன்மை முதலியவற்றிற்கும் வேறாகிய வியாவர்த்தகம் என அடைகொடுத்து வாசித்தல் வேண்டும்: வியாவகாரிக நோக்கிய விலக்கணமெனில் அவ்வடை வேண்டா வென்றுணர்க. ஏனெனில் அவ்விலக்கணத்திற்குப்பயன் அதுவே ஆதலின் என்க. வியாவகாரிகம்=சொல்வழக்குடையது, வியாவர்த்தகம்=வேறுபடுப்பது, வியாவிருத்தி=வேறுபடுத்தல். அவ்வியாத்தியென்பது கூறிய சிறப்பிலக்கணம் தன்னுடைய இலக்கியத் தன்மையாகிய ஜாதி முழுதிற்கும் வியாப்பிய மாகாமல் சில விடங்களில் குறைந்திருப்பது. அதிவியாத்தி யென்பது சிறப்பிலக்கணம் தன்னுடைய இலக்கியத் தன்மையாகிய ஜாதி முழுதிற்கும் வியாப்பியமாகி நியதமாய் ஒப்பநிற்பதுபோலப் பிறிதோரிலக்கியத் தன்மையாகிய ஜாதிமுழுதிற்கும் வியாப்பியமாகி நியதயாய் ஒப்ப நிற்பது. அசம்பவமாவது கூறியசிறப்பிலக்கணம் இலக்கிய முழுதிலும் இல்லாமலிருப்பது. பிராமணன் பூணு நூலும் சிகையு முடையன் என்பதும் சூத்திரன் பூணு நூலும் சிகையு முடையன் என்பதும் அம்மூக்குற்றத்துக்கும் உதாரணமாகும். எங்ஙனமெனின், முன்னையது பூணு நூலும் சிகையு மில்லாத பிராமண சந்நியாசியை நோக்குமிடத்து அவ்வியாத்தியாதலும், க்ஷத்திரியரையும் வைசியரையும் நோக்குமிடத்து அதி வியாத்தியாதலும், பின்னையது, சூத்திரனிடத்தே அசம்பவமாதலு மறிக. சைவ சித்தாந்திகளை சைவ விசிஷ்டாத்துவைதிகள் என்பதும், துவைதிகள் என்பதும்அசம்பாவம். அங்ஙனமாகுக: குணமுடைமை பொருட்கிலக்கணமென்றீர் அது பொருந்தாது: திரவியத் தோற்றத்தின் பின் இரண்டாங்கணத்தே அதனிடத்துக் குணந்தோன்றுமென்பது சித்தமாதலின்; முதற்கணத்திற்றோன்றி யழிவுபடுங் குடத்தே அவ்வியாத்திக் குற்றந் தங்குமெனின், அங்ஙன மாகாது நாற்றமுதலிய குணங்களோடு ஒருங்கு நிற்பதாய்ச்சத்தா சாதியின் வேறாய பிருதிவீத் தன்மை முதலிய அபரசாதியுடைமை யென்பது கருத்தாகலின் என்க. "செந்நிறத்தினுங்கருநிறமழகு" என்புழிக் கருமைநிறமுதலியவற்றின் அதி வியாத்தி வருமேயெனின்; கருமை, தன் சமவாயி காரணமாகிய குணியோடு ஒற்றித்து நிற்றலால் அதனைக் காரணமாகக் கொண்டு அவ்வழக்கு வந்த தல்லது பண்பிற்குப்பண்பு கோடல் பொருந்தாதென்க. "யாரே யழகுக் கழகு செய்வார்" என்பதினானு மிதனையறிக. இதனால் ஏகான்மவாதிகள் பிரமங் குணமில்லதென்று சொல்வது; ஒரு சமவாயி காரணத்தின் குணமாகுமே யன்றிக்கான் சமவாயி காரணமாகாதுஎன்பதை நிலை நிறுத்தும், எஞ்சியவற்றினுரை மேல்வருஞ் செய்யுளோடு சோத்துரைக்கப்படும்.

பூ. முருகேசபண்டிதர்.

திரவியங்களின் வகை முற்றிற்று.

* உவா - யானை; உவாவனம் - திருவானைக்கா.

MADRAS :—Printed by P. C. KALLIANA SUNDARA NADAR, at the C. N. PRESS, and Published by J. M. NAGARATHNAM.